

Elämäankaari

© Veijo Hukka
www.vejohukka.net

Kopijyvä
Joensuu 2013

Taideteokset, valokuvat
ja kannen aiheet
Veijo Hukka

Taitto Anssi Hanhela

Elämäankaari - Maailma on silta

ELÄMÄNKAARI

Harmaa päivä. Sadepisarat tanssivat veden pinnalla samaa toistuvaa kuviota. Luonto on hiljentynyt kuuntelemaan pienten rumpujen ropinaa. Tervalepän lehdet nuokkuvat pisaroitten painosta. Kaikkiällä huokuu lämmin kosteus. Väritön taivas. Horisontin harmaa esirippu verhoaa sydänkesän voimakasta vihreyttä. Itse sulaudun tähän hiljaiseen, ystävälliseen harmauteen. Sydämeni lepää. Ajatusteni kaaos hukkuu veden pehmeään syliin. Sieltä haluan ammentaa sen kuitenkin esiin, selvittää ajatusteni kaaoksen pitkästä, mielenkiintoisesta elämästäni ja kulkea mutkaiset polut aina tähän onnelliseen tuokioon asti hiljaisen luonnon äärellä.

Kohti tulevaisuutta -Minä itse

Elämäni alkoi pienessä Joensuun kaupungissa vuonna 1932. Äitini, Sirkka Liisa os. Nikulainen asui lapsuutensa Viipurissa. Hän suoritti

Ensimmäinen koulupäivä

Isäni yrjö

lastentarhaopettajan tutkinnon Helsingissä. Hän ajautui Joensuuhun 20-luvun lopussa, jonne oli juuri perustettu lastentarha lähinnä isojen, mutta köyhien perheiden avuksi. Aloittaessaan työnsä, hän tapasi pian isäni ja tuloksena oli avioliitto.

Äitini luonteessa oli herkkyyttä, taiteellisuutta ja ihmissläheisyyttä. Hänestä pidettiin. Hän lauloi Joensuun naiskuorossa. Hänellä oli kaunis lauluääni ja hän säesti itseään sekä lapsia pianolla. Kotona ja lastentarhassa laulettiin paljon ja pääasiassa lastenlauluja.

Isäni Yrjö Veikko, oli tiukka kasvattaja ja varma mielipiteissään, joita meidän lasten piti kunnioittaa. Hän oli myös tiukka raha-asioissa. Hän työskenteli konttoripäällikkönä Enso-Gutzeitin Joensuun konttorissa. Aina keväisin koulun päättymisen jälkeen halusin päästä tienamaan omaa rahaa pariksi kolmeksi viikoksi lähinnä Pielisjoelle uittohomiin. Olin muutamana kesänä myös Lauri-enoni luona Uudenkaupungin kalatehtaalla, sekä myös Ahvenanmaalla Getassa, maalais-talossa sekatoissa. Noin 15-vuotiaana innostuin urheilusta Joensuun

Katajan riveissä. Juoksin keskimatkoja kohtalaisin tuloksin. Harrastelin myös kaiken muun ohessa akvarellimaalausta Lauri-enoni innoittamana, mutta ilman tavoitteita.

Kilpaurheilija, 50-luvun alussa

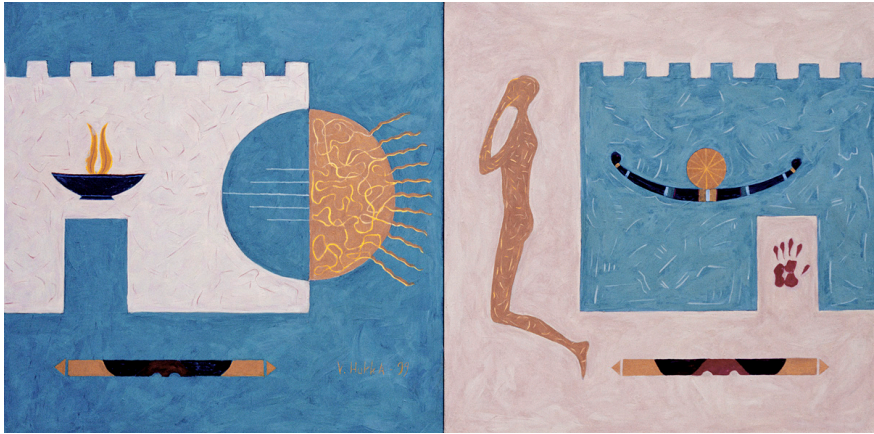
Lapsuuteni 30-luvulla on jäänyt suurimmaksi osaksi katvealueeksi. Elettiin lama-aikaa. Kerjäläiset koputtivat ovelle usein. Vanhempi sisareni syntyi 1934. Äidin kanssa pääsin käymään pari kertaa Viipurissa Sofie-mummin luona. Alfred-ukki oli jo kuollut.

Ristissä, vaan ei ristillä, 1975

Vuonna 1938 isäni rakennutti oman talon Merimiehenkadun varteen, samalle isolle tontille, missä oli ennestään Tahvo ja Hanna Hukan kotitalo. Tahvo-ukki kuoli, kun olin vasta vuoden vanha, mutta Hanna-mummi oli minulle tuki ja turva äidin ja isän ollessa töissä. 30-luvun lopulla sodan uhkaavat pilvet synkensivät taivaan. Menin kouluun 1939. Tietysti en silloin vielä tajunnut sodan uhkaa, vaan elin lapsellisen tietämättömänä siitä, mitä oli tulossa, kunnes isäni joutui rintamalle. Elämäni kului siis ilman suurempia traumoja, vaikka sota-ajan Neuvostoliiton pommitukset ja muut sotilaalliset uutiset 40-luvun alussa tulvivat ihmisten puheissa. Ne muuttivat elämämme rytmiä todella paljon. Isä oli rintamalla ja Joensuuta pommitettiin. Menimme pahimpina aikoina maaseudulle. Nuorempi sisareni Terttu Liisa syntyi vuonna 1940 Kuusjärvellä. Lapsena pelkäsin pimeää, koska pimeys esti minua näkemästä sitä maailmaa, joka valollaan rauhoitti mieltäni. Sitten aikuisena, luovana ajattelijana, aamuyön tunnit ovat olleet todella arvokkaita miettiessäni tätä maailman menoa ja maalausteni aiheita. Olen paljon miettinyt, mitä sodan ja niukuuden kokeminen on merkinnyt kasvulleni aikuiseksi, luonteeseeni ja asennoitumiseen perhe-elämään, toisiin ihmisiin sekä taiteeseeni. Miten pystyin yhdistämään saman elämän sisään pitkän työurani Shell-yhtiössä, perhe-elämän, jossa lapsiluku kasvoi ja vaimollani Annelillakin oli virka. Kun muutimme työnantajani toivomuksesta Ouluun v. 1963, tuli kuvioihin mukaan innostus kuvataiteeseen, koska Oulussa oli silloin korkealuokkaisia maalareita ja veistäjiä esimerkkeinä aloittelijalle sekä jatkuvasti pieniä näyttelyitä kahviloissa ja myymälöitten ikkunoissa. Nuo esimerkit potkivat silloin intoani eteenpäin. Kuitenkin jo kiihkeäsykkeinen 50-luku oli todella tärkeä elämäni kuvioitten muodostumiselle.

Tulin ylioppilaaksi vuonna 1953. Koulun jälkeen seurasi varusmiespalvelu Ylämyllyllä tykistössä. Liike-elämä kiehtoi silloin minua sekä isäni kehotuksesta, että rakkaan Lauri-enoni esimerkin vuoksi. Halusin nimenomaan Turun kauppaopistoon, koska eno asui Uudessakaupungissa ja näin minulla oli mahdollisuus piipahdella siellä. Lisäksi Jouko-serkkuni asui Turussa. Heillä oli kolme

Kohti valoa 2002

Musta ovi, 1987. Englantiin lähtö

kahvibaaria ja leipomo, joissa saatoinkin käydä heitä avustamassa ja samalla lounastamassa. Enostani oli tullut minulle tärkeä ja läheinen - kuin toinen isä. Suoritettuani kauppaopiston alta pois, mietin jatkamista kauppakorkeassa. Kysyin enoltani, mitä mieltä hän on? ”Mielestäni se on turhaa tässä vaiheessa. Tulevaisuudessa tarvitaan liike-elämässä englantia entistä enemmän. Koska olet koulussa lukenut vain saksaa ja ruotsia, sinun täytyy oppia englantia. Sinä lähdet nyt Englantiin. Minulla on siellä ystävä, suuren kartanon ja karjatilan omistaja John Tate. Olen puhunut hänen kanssaan ja hän on luvannut ottaa sinut sinne töihin navetta-apulaiseksi. Vapaapäivinäsi voit käydä sitten Lontoossa tutustumassa kaupunkiin, taidemuseoihin ja gallerioihin. Näin sinulle avautuu tämä maailma runsaammalla tarjonnalla kuin täällä pienessä Suomessa. Siellä on nähtävänä paljon hyvää taidetta. Käytä mahdollisuuttasi hyväksiksi. Taide kestää ihmiselon pituuden, ihmiselämä taiteen keston. Elämässä on hetkiä, jolloin on kykenemätön ymmärtämään omaa arvoaan, omaa kykyään. Ne saattavat tulla sitten myöhemmin”.

Big Ben ja Parlamenttitalo

Matkalla Lontooseen 1955

Heti syyskuun alussa v.1955 matkustin juna-laiva-juna-laiva-reittiä Turun ja Tukholman kautta Göteborgiin ja jatkoin sieltä valtamerialuksella Lontoon ulkosatamaan. Sitten kun olin läpäissyt tullin, minun piti ajaa Lontoon keskustaan asemalle, josta juna Oxfordiin lähti. Olin saanut enolta tarkat ohjeet. Sieltä piti vielä jatkaa bussilla 15 mailia pieneen Abingdonin kaupunkiin ja sieltä kävellen reilun kilometrin. Olin vihdoin perillä Barton Court-nimisessä kartanossa. Minut otettiin ystävällisesti vastaan, vaikka meillä oli kielimuuri välissämme. Sanakirja, paperi ja kynä olivat tärkeimmät apuvälineet. Alku tuntui erittäin tuskaiselta pari kuukautta. Joka tapauksessa minut otettiin erittäin ystävällisesti vastaan ja siellä ymmärrettiin kieleni vaikeudet. John Tate oli lämmin Suomen ystävä. Hän oli käynyt pari kertaa Suomessa ja ihasnutunut erityisesti Lappiin. Hän oli opetellut jopa hiihtämään ja muistona tästä varastossa olivat Lampisen puusukset. Tehtäväni karjatilalla oli työskennellä navetta-apulaisena. Aamulla herätys oli vuoroviikoin viideltä, tai seitsemältä. Aamupalana oli teetä ja vehnäleipää. Onnek-

si oli lisukkeena makkaraa ja juustoa. Lounas oli puolelta päivin ja sitten oli vapaata pari tuntia. Työt jatkuivat viiteen - kuuteen, kunnes lehmät oli lypsetty ja valtava navetta puhdistettu onneksi osittain koneellisesti. Sain tarvittaessa enemmän vapauksia kuin vakituiset työntekijät, mutta murrekieli tuotti jatkuvaa päänsärkyä parisen kuu-kautta. Vähitellen kuitenkin elämäni alkoi helpottua.

Menin myös Oxfordin Christ Church Collegen ulkomaalaisille järjestetylle kielen alkeiskurssille. Englanninkielen solkkaaminen alkoi helpottua. Näin aurinko alkoi kurkistaa elämäni. Oxfordin keskustassa on College Collegen vieressä. Christ Church on kuin keskiaikainen suuri linna ympäröivine muureineen, suurine sisäpihoineen, holveineen ja hämärine käytävineen. Siellä on suuri, kaunis kappeli, joka on samalla Oxfordin hiippakunnan katedraali kauniine lasimaa-lauksineen. Kannattaa mainita mm. että monet Englannin pääministerit ovat saaneet tarvitsemansa koulutuksen ja tiedot juuri Christ Church Collegen suojissa. Vuosisatojen tyynet ja myrskyt kokenut Merton College on todellinen ikäpresidentti. Se perustettiin jo Edward I:n aikana vuonna 1264. Harmaat, ajan mustuttamat ja kolhimat seinät seisovat yhä jyrkevinä, jääräpäisinä vanhuksina. Ne ovat antaneet suojan tuhansille ja taas tuhansille opiskelijoille. Sukupolvi sukupolven jälkeen on astunut tämän collegen rautaovesta hämääriin käytäviin, tunnelmalliseen luentosaliin ja hiukan kolkkoihin opiskelijabokseihin. Moni kuuluisa englantilainen suurmies on aikanaan astunut housuntakamukset kiiltäen collegen ovesta hankkimaan sitä viisautta ja tietoa, jota hän tarvitsi työskennellessään kansansa ja maansa hyväksi.

Kielen välttävä hallinta toi ihmiskontaktit lähemmäksi. Ei ollut enää yksinäisiä iltoja. Kävin usein parin työntekijän kanssa iltaisin ulkona milloin elokuvissa, tanssimassa, fish and chips -baarissa jne. Ennen lähtöäni Englantiin olin ollut kesän 1955 Joensuun sanomalehti Karjalaisessa kesäapulaisena. Kun johtaja Kosti Aaltonen kuuli, että olin lähdössä heti syyskuun alussa pidemmäksi aikaa Englantiin sekatoihin ja tutustumaan englantilaiseen elämään yleensä, hän pyysi minua kirjoittamaan juttuja sieltä ja varsinkin englantilaisesta elämästä. Lupasin toki yrittää, vaikka minulla ei ollut minkäänlaista aikaisempaa

kokemusta. Hän antoi minulle pienen, tekaistun, englanninkielisen lehtimieskortin, jonka avulla pääsisin helpommin sisään eri laitoksiin ja kouluihin tekemään juttuja.

Hyväksytyt lehtijutut olivat seuraavat: ”Englantilaisella karjafarmilla”, ”Oxford yliopisto-kaupunkina”, ”Guy Fawkesin päivä”, ”Lontoon vahanuket”, ”Polvihousuisten opinahjossa”, ”Viheltävä englantilainen”, ”Vuodenvaihteen tunnelmia Englannissa”, ”Pikapaloja Pariisista”.

Minulle mielenkiintoisimpia kohteita olivat ”Guy Fawkesin päivä”, käynti Lontoon vahakabinetissa, eli ”Madame Tussaudin vahakabinetissa” ja erikoisesti viikko Pariisissa.

Glastonburyn kaupunki

Gay Fawkesin päivää vietetään Englannissa joka vuosi marraskuun alussa. Sitä voidaan verrata lähinnä meillä Vappuun. Tosin lähtökohta sille Englannissa on aivan erilainen. Guy Fawkes oli terroristi. Vuonna 1605 Englantia hallitsi Jaakko. Hän oli anglikaani, samalla hän oli myös Englannin kirkon pää. Roomalaiskatolinen ja Anglikaaninen kirkko ovat kautta aikain käyneet valtataistelua uskon herruudesta Englannissa. Mainittuna vuonna syntyi kiihkoilijoitten toimesta sa-

laliitto, jonka tukena oli Espanjan kuningas Philip ja Rooman paavi. Nyt he odottivat vain päivää, jolloin olisivat Parlamentin avajaiset. Salaliittolaiset halusivat Englannin valtaistuimelle roomalaiskatolisen monarkin. Etukäteen he olivat vuokranneet kellaritilan Parlamenttitalon alta. He odottivat sitä päivää, jolloin piti tapahtua Parlamentin avajaiset. Kuningas seurueineen olisi läsnä. Kellarista käsin he räjäyttäisivät ja sytyttäisivät koko talon tuleen, mutta heidän suunnitelmansa jäivät vain suunnitelmiksi, sillä heidän joukossaan oli kavaltaja, joka lähetti nimettömän kirjeen eräälle ylähuoneen jäsenelle. Kirjeessä varoitettiin mainittua henkilöä olemasta läsnä Parlamentin avajaisissa, sillä jotakin voi tapahtua. Lordi Cecil, parlamentin korkein virkamies sai tehtäväkseen selvittää kirjeen salaperäinen tarkoitus. Tulokset olivat hyvät, sillä erästä parlamenttitalon kellarista löydettiin mies nimeltä Guy Fawkes. Toiset liittolaiset pääsivät livistämään. Useita kidutuskeinoja käyttäen saatiin Guy Fawkes vihdoinkin tunnustamaan ja ilmaisemaan toisten nimet. Salaliiton johtajana toimi Robert Catesby ja muina jäseninä Guy Fawkesin ohessa Christopher Wright, Robert Winter, Thomas Winter, John Wright, Thomas Percy ja Robert Keyes. Heidät kaikki löydettiin ja viipymättä hirtettiin. Tapaus on jäänyt yksityiskohtaisesti Englannin historian lehdille ja sitä juhlitaan joka vuosi Guy Fawkesin nimellä. Uljas parlamenttitalo seisoo edelleen paikallaan. Se on Lontoon ja koko Englannin symboli.

Barton Court-kartano

Lontoossa minua kiinnosti taiteen katselun ohessa Euroopan henkilöhistoriasta kertova Madame Tussaudin vahakabinetti. Siellä esiintyvät elävinä nukkeina menneitten aikojen suuret nimet, joista olemme pienessä Suomessakin saaneet kuulla ja lukea.

Kuninkaat, murhamiehet, urheilijasankarit ja filmitähdet esittäytyivät erittäin mielenkiintoisissa kabineteissa. Madame Tussaud, ranskatar, suuri ja omalaatuinen taiteilijatar pani 1700-luvulla alulle ideansa ikuistaa maailman suuret. Hän oivalsi sen merkityksen, mikä sillä tuli olemaan. Hänen nimelleen pyhitetty suuri vahakabinetti Lontoossa osoittaa, että jälkipolvet ovat hoitaneet ja vieneet eteenpäin hänen antamaansa sysäystä. Historian lehdet kääntyvät nopeassa tahdissa myös vahakabinetin saleissa, mutta mykkä kieli, jolla nämä henkilöt puhuvat esittäytyessään, on elävämpää ja iskevämpää, kuin selailtaessa paksuja teoksia. Mielikuvituksemme saa voimaa. Ensimmäisessä suuressa salissa takaosa on pyhitetty kuninkaallisille. Kuningatar Elisabet II Philipin-sä kanssa. Kohtaus on ikuistettu 6. päivänä helmikuuta 1952 tapahtuneesta juhlallisesta kruunajaistilaisuudesta. Heidän välittömässä läheisyydessään esiintyvät prinsessa Margaret, kuningataräiti, Norjan kuningas Haakon, kuningatar Juliana, Tanskan kuningas ja kuningatar. Koko ryhmä on tavattoman loistelas, silmää hivelevine pukuineen ja sopusointuisine ympäristöineen. Tämän ryhmän sivustavartioina ovat saaneet paikkansa pari Ison Britannian johtavaa valtiomiestä. Oikealla on sir Winston Churchill, joka oli historioitsija, kirjailija ja taiteilija. Vasemmalla puolella seisoo jalopiirteinen, rauhallinen sir Anthony Eden, myös pääministeri. Kuuluisat nimet Lordi Nelson, Napoleon I, viime maailmansotaan liittyviä suuria persoonia, kuten esim. sotamarsalkka varakreivi Montgomery, marsalkka Zhukov ja Voroshilov. Edelleen Neuvostoliiton suuri Josef Stalin ja Molotov sekä Kiinan presidentti marsalkka Tšiang Kai-šek. Kaikki nämä henkilöahmot ovat olleet suuria oman maansa ja omien aatteittensa puolustajia. Nämä viimeksi mainitut henkilöt ovat samassa salissa kuin kuninkaalliset.

Madame Tussaudille on varattu oma nurkkauksensa. Kaunispiirteinen hento nainen lepää vuoteella. Musta silkkipuku korostaa hänen haurasta valkeaa ihoaan. Hän elää. Rinta kohoilee normaalin

hengityksen tahdissa. Tuntuu, kuin hän nukkuisi tuhatvuotista unta, herätäkseen sitten joskus taas elämään vanhan ajan taiteen lähettiläänä.

Seuraavan huoneen henkilöt ovat mielenkiintoisia, sillä he ovat peräisin 1700-1800 lukujen vaiheilta ja osa heistä on itsensä madame Tussaudin muovailemia. Haluan mainita joukosta muutamia, kuten filosofi Voltaire, Ranskan kuningatar Maria Antoinette, William Shakespeare. Filmitähtien osastolla kiinnitän huomioni tuttuihin kasvoihin, kuten Charles Chaplin, Danny Kaye, Alan Ladd, Vivien Leigh ja Bop Hope.

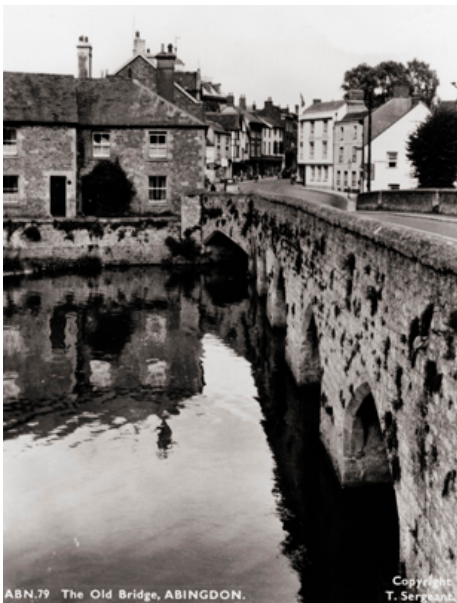
Kapeat, pimeät portaat johtavat kellarikerroksiin. Siellä asuvat suurrikolliset, joista mainittakoon etunenässä Hitler. Siellä istuu Kemmler-niminen murhaaja sähkötuolissa. Hän oli ensimmäinen, joka kuoli sähkötuolissa. Eräs koppi kiinnostaa minua erikoisesti. 15. päivänä heinäkuuta 1953 hirtettiin John Reginald Halliday Christie-niminen mies syytettynä kuuden naisen murhasta, joiden ruumiit hän kätki puutarhaansa. Kävin vähän myöhemmin paikan päällä kyselemässä mainitun talon asukkailta Christien tapauksesta. He kertoivat: ”Christie oli hiljainen ja omituinen mies. Hänen luonaan kävi usein vieraita ja etenkin naisia. Kukaan ei ollut kuitenkaan selvillä hänen puuhistaan.

Helpottuneena nousin synkästä kellaritilasta maan pinnalle - valoon ja arkeen.

Näin Abingdonin kadulla pieniä tyttöjä lyhyissä hameissa ja samoin poikia polvihousuissaan kylmän viiman aiheuttamin punottavin polvin ja samanlaiset koulupuvut yllään. Kiinnostukseni heräsi tutustua heidän opinahjoonsa. Niin syntyi tarina ”Polvihousuisten opinahjossa”. Viidennen kunnioitettavan ikävuotensa saavutettuaan englantilainen tyttö ja poika avaavat ensimmäistä kertaa koulun oven. Se on jännittävä retki niin suomalaiselle kuin englantilaisellekin lapselle. Pian pirahtavat otsalle henkisen työn ponnistuksista aiheutuneet hikipisarot, mutta haluan seurata tuokion englantilaisen

koulun arkista aherrusta.

Koulu, jonka portista astun keskelle hällisevää ja helisevää lapsi-
parvea on siis Abingdonin vanhin ja suurin varsinainen kansakoulu.
Sen perustajana vuonna 1793 mainitaan aikakirjoissa Mr. Eley.
Rakennukset ovat pitkänomaisia, matalia tiilirakennuksia. Se on
tyypillistä englantilaista arkkitehtuuria. Oppilaita sillä hetkellä on
n. 600, joista nuorimmat ovat viisi- ja vanhimmat yksitoistavuoti-
aita.

Abingdon-kaupunki

Ystävällisen rehtorin opastuksella menen sitten seuraamaan eri
aineiden opetusta ja lasten edesottamuksia. Luokka, johon astun,
on koulun ylin. Parhaillaan on menossa lausuntatunti. Luokka on
jaettu kolmeen ryhmään ja vuorolausunta soi heleänä. Kaikkien
silmät ovat kiintyneet opettajaan joka erittäin innostavasti ja eläväs-
ti toimii esilausujana. Selailen oppilaitten kirjoitus- ja laskuvihkoja.
Ne osoittavat, että suuri paino pannaan käsialan selvyYTEEN. Ensin
opetetaan yksinkertaisen tekstauksen alkeet, joista jokainen voi sit-
ten muovata oman persoonallisen tyylinsä. Luokkahuoneen seini-

Toulouse Lautrec-Tanssijat

Eiffel-torni

llä on oppilaitten parhaimpia piirustuksia ja maalauksia, ja täytyy sanoa, että monien töissä jo sillä asteella on havaittavissa sulavaa väri- ja muototajua.

Musiikkisali, tilava ja valoisa huone, on seuraava kohteeni. Tuntuu siltä, kuin astuisin kirkkoon. Korkeat kiviseinät ja karu kalustus on sen yleisilme. Ainoastaan joku taulu riippuu seinillä. Vastaani kajah-
taa englantilainen kansanlaulu. ”The Cuckoo”. Se kertoo pienestä käenpojasta. Oppilaat seisovat kuoron tavoin ja opettaja johtaa laulua pianon säes-
tyksellä. Seuraava laulu on erittäin viehättävä ”Sweet nightingale”.

Englantilainen koulunuoriso muodostaa lujan kokonaisuuden jo yhten-
näisen pukeutumisensa tähden. Koulupuku on kaikilla samanvärisen
ja mallinen, joko harmaa tai tummansininen koulusta riippuen. Tyt-
töjen hattu on yksinkertainen huopahattu ja pojilla lippalakki. Rinta-
taskun kohdalla on kunkin koulun käyttämä merkki ja kaulassa villai-
nen, kirjava kaulahuivi. Satoi tai paistoi, koululaiset aina taapertavat
samanlaisissa asuissa, ja onhan siitä etua. Toverihenki säilyy parem-
min. Kukaan ei tunne alemmuutta. Kaikki ovat tasavertaisia sisaria
ja veljiä siinä suuressa yhteisössä, jonka koulu muodostaa.

Tammikuun alussa minulla oli viikon loma. Halusin käyttää sen tut-
kimalla taidetta Pariisissa. Astuin pieneen höyrylaivaan Newhavenin
satamassa ja näin pääsin Kanaalin yli Ranskaan puolelle Dieppeen ja
edelleen junalla Pariisiin. Tietysti halusin tutustua Pariisin muihin-
kin nähtävyyksiin, vaikka tärkeimpänä pidin kolme kohdetta: Louvre, Notre
Damen katedraali ja Montmartren kukkula. Pariisi on täynnä huvitte-
lupaikkoja kuuluisan Moulin Rougen ohella, mutta jo taloudellisista
syistä en voinut edes ajatella sellaista huvittelua. Olin lukenut paljon
1900-luvun vaihteen kuuluisien taiteilijoiden elämästä juuri Pariisis-
sa. Siellä he elivät, opiskelivat ja tekivät taidetta. Heidän keskeisin
asuinpaikkansa oli Montmartren kukkula eli Butte.

Ensin halusin käydä tietysti mahtavassa

Notre Dame- Pariisi

Notre Damen katedraalissa. Istuin kauan sen suuressa holvistossa, sen hiljaisuuden iänkaikkisuudessa, upeitten maalausten ympäröimänä. Siellä leijaili ajatusteni virtaan jokin suurempi voima. En kuitenkaan ajatellut siinä istuessani katolista ”ikuisuutta”, vaan jokin henkinen voima sai kuitenkin minut kutistumaan mitättömyyden virtaan.

Louvren valtavat salit olivat uuvuttava kokemus. Seinät olivat täynnä kuninkaitten, herttuoitien, sotapäälliköitten jne. muotokuvia. Ne eivät minua kiinnostaneet. Kävelin vauhdilla eteenpäin. Kävellessäni etsin erikoisesti Vermeerin maalauksia. Löysin muutamia. Kuvien perusteella ne kiehtoivat minua ja tutkin niitä syvällisesti. Tietysti maailman kuuluisin maalaus ”Mona Lisa” oli tärkeä kohde monien muiden kuuluisien mestariteosten joukossa. Siinä seisossani viehättävän nuoren naisen kasvojen edessä, ajattelin, miksi tämä maalaus on kuuluisin maailman taiteessa. Tietysti tekijä on kuuluisa ja nuoren naisen katse on hyvin suggestiivinen.

Jo matkustaessani myrskyisän kanaalin poikki, halusin lukita oman arkisen maailmani ja antaa mielikuvieni lentää kauas menneisyyteen 1900-luvun vaihteille, taiteitten kultavuosille. Siksi kiipesin Buttelle. Siellä sykki vahvasti Pariisin historian sydän. Boheemielämä Montmartren kukkulalla oli unelmien vyyhti monelle. Halusin sukeltaa hetkeksi siihen maailmaan. Siellä loistivat onnen, kiihkon ja synnin sädekehä. Siellä halusin kaivautua hetkeksi nurkkapöytänsä seuraamaan elämää savuisessa ja likaisessa bistrossa.

Montmartren kukkula kohoaa 130 metrin korkeuteen Seinen yläpuolelle. Se säilyi kauan harvaan asuttuna kylämäisenä, kun taas Pariisi oli kasvanut suurkaupungiksi jo satoja vuosia aikaisemmin. Kukulalla oli ollut aikoinaan kalkkikivikaivoksia, joista saatiin rakennusmateriaalia Pariisia varten. Siellä oli myös tuulimyllyjä. Nyt myllyt olivat jo hävinneet ja muu rakennuskanta lisääntynyt. Sacré-Cœurin basilika, valkoinen rakennus, oli valmistunut 1914. Se katsoo Pariisin yli ja on kuin mahtava majakka kukkulan laella.

1800-luvun lopussa kukkula kuhisi taiteilijoita. Pariisin yöelämä keskittyi varsinaisesti Seinen vasemmalle rannalle latinalaiskortteleihin. Siellä oli revyyteattereita ja bordelleja. Mutta kukkulallekin alkoi nousta rakennuksia kapeitten kujien varteen heti, kun kaivokset lakkasivat toimimasta. Silloin alkoi kuvan ja sanan mestarien boheeminen ja syntinenkin aikakausi.

Eurooppa on Pariisissa. Koko maailma on täällä, kun ajatellaan kulttuurin loistavaa historiaa. Pariisin sininen hetki on kuin ”taidemaailman suuri kaipaus”, 1800 - 1900-luvulla siellä olivat ja työskentelivät suomalaisista mm. Albert Edelfelt, Ville Vallgren, Akseli Gallen-Kallela, Walter Runeberg, sekä naisista Helene Schjerfbeck.

Kukulalla on myös synkkä historia. Sitä on kutsuttu aikaisemmin ”Marttyyrien vuoreksi”. Siellä telotettiin mm. Pariisin ensimmäinen piispa keisari Deciuksen aikana 200-luvulla. Buttella ovat asuneet suuret mestarit, kuten impressionistit, fauvistit, symbolismin ja kubismin edustajat. Butte on siis historiallisesti pyhä kukkula.

Jälkiä noilta ajoilta on vähän, mutta kuitenkin siellä täällä niitä vielä on. Poikkean siis vanhassa rakennuksessa olevaan bistroon. Se on hämärä, kalustus on vanhaa, mutta huone on muuten siisti, verrattuna suurten mestareitten aikaan.

Tilaan lasillisen absinttia ja sukellan mielikuvieni maailmaan eläytyen aikaan, jonka haluan kokea nyt tässä salissa.

Konfutselaisessa mytologiassa ihminen muodostaa taivaan ja maan kera ”henkimaailman kolmiyhteyden.” Nyt olen siis euforisessa tilassa ja mielikuvieni kokonaisuus alkaa elää silmiäni edessä. Pandoran lipas aukeaa ja näen edessäni pienen näytelmän kymmenien vuosien takaa. Näin aloin seurata omien ajatusteni ja mielikuvieni virtaa ja matkustin niiden mukana elämään, joka syöksyy filminä silmiäni eteen. Yhtäkkiä bistroon saastaisuus yllättää minut. Lattialla likaiset sahajauhohot. Pöydät ja tuolit ovat kuluneet. Tila on hämärä. Siellä muutamat kasvit ovat aluksi aavemaisia ja kelmeitä, mutta hetken päästä tunnen kaksi. Olenkohan oikeassa? Lähestyn varovaisesti heidän pöytänsä. Pari heistä ei ole perinteisiä kapakkasieluja, vaan kuuluisia nimiä. Kaikkiaan pöydässä istuu viisi henkeä. Kaikki ovat jo iloisella tuulella. Olen hurmaantunut. Elän siis nyt hetken oudossa mosaiikissa. Tämä on minulle arvokas kokemus tulevaisuuttani ajatellen.

Menen heidän luokseen ja esittäydyn:

”Nimeni on Hukka ja olen Suomesta.”

”Missä sellainen paikka on?” He kysyvät yhteen ääneen.

Selitän heille lyhyesti kotipaikkani ja miksi olen täällä. Istun heidän seuraansa. En pysty keskustelemaan, kuin niukasti välttävällä englannin kielellä. Onneksi heistä pari puhuu myös englantia. He ovat Vincent van Gogh ja Henri de Toulouse-Lautrec. Lisäksi ryhmässä istuu La Gauluen, taideopiskelija ja hänen tyttöystävänsä Rachou. Vincent on tullut Arlesista käymään veljensä luona Pariisissa. Kauan hän ei pöytäseurueessa viihdy, sillä Theo-veli on järjestämässä pientä näyttelyä Goupil&Companyn galleriaan, jossa hänen työnsäkin pitäisi olla mukana. Nuori pariskunta häipyy myös paikalta. Minä jään is-

tumaan Henrin kanssa. Olen siirtynyt ajassa yli viisikymmentä vuotta taaksepäin. Olen järkyttynyt katsoessani häntä tarkemmin.

Istumme aluksi hiljaa ja kurkistelemme toisiamme. Mies on 154 cm pitkä. Jalat ovat lyhyet ja väärät. Hänellä on iso pää ja partaiset kasvot. Hän on ulkoisesti todella ruma ”kääpiö”. Olen ollut tietoinen siitä, että hän on saavuttanut jo nimeä kuvataiteilijana Ranskassa. Mietin, miten saisin hänet avautumaan ja kertomaan elämästään. Hän katsoi minua ja me hymyilimme toisillemme. Hän sanoi: ”Sinä ihmettelet ulkonäköäni, eikö vain? Se on pitkä tarina. Jos jaksat kuunnella, niin kerron sinulle.”

”Olen kreivillisestä perheestä täältä Pariisista. Äitini kreivitär Adile de Toulouse-Lautrec ja isäni kreivi Alphonse de Toulouse-Lautrec olivat ensimmäiset serkut keskenään, kun he rakastuvat ja menivät naimisiin. Väitetään, että noin läheinen sukulaisuus voi aiheuttaa synnytyssä lapsessa vakavia epämuodostumia, ja tässä näet esimerkin. Lisäksi minulle sattui onnettomuus lapsena. Putosin ponin selästä ja toinen sääreni katkesi pahasti ja kun lynkkäsin kepin kanssa, kaaduin ja toinen sääriluu katkesi. Vaikka luut saatiin korjattua, ne eivät kasvaneet pituutta ja siksi olen tällainen ”kääpiö”. Äiti ja isä asuvat erillään eri kartanoissa täällä Pariisin liepeillä. Olen lapsesta saakka ollut kiinnostunut piirtämisestä. Äitini on aina ollut mallinani. Keneltä olen sitten perinyt erittäin hyvän piirustustaitoni, sitä en tiedä. Minulle kuitenkin äiti ja piirtäminen olivat ainoat elämäni kiinnostuskohdat lapsena. Kun pikkuveljeni Richard kuoli aivan pienenä, kysyin äidiltäni: ”Pääsenkö minäkin taivaaseen, kuten Richard?”

”Pääset, jos olet kiltti ja rakastat Jumalaa koko sydämestäsi”, äiti sanoi.

”En voi, koska rakastan sinua koko sydämestäni”, Henri vastasi.

”Minun lapsuuteni ajan piirustukset menevät lähiaikoina Pariisin lähelle Albin museoon. Minua ei ole kiinnostanut mikään muu opiskelu, mutta suoritin kuitenkin isäni käskystä vaivalloisesti ylioppilastutkinnon. Ainoa kiinnostukseni kohde oli taiteilijan ura ja näin halusin muuttaa tänne Montmartrelle. Halusin opiskella tekniikkaa ja asua lähellä muita taiteilijoita. Aluksi äiti oli kauhuissaan, mutta antoi lo-

pulta periksi. Sana ”taiteilija” kaikui hänen mielessään pahamaineiselta. Äidin mielestä taiteilijat ovat rääsyisiä boheemeja Montmartren ullakkohuoneissa, juoden absinttia ja maalaten alastomia naisia. He roikkuvat yhteiskunnan äärimmäisellä laidalla, kuten näyttelijät ja muusikot. Sinä, arvonimen omaava rikas kreivi et voisi olla absintihuuruinen taiteilija kukkulan karuissa asunnoissa. Mitä isäkin sanoo suunnitelmistasi? Ajattele vähän.”

”Äiti - mitä minä muuta voisin tehdä? Olen aina pitänyt piirtämisestä”.

Vihdoin äiti myöntyi siihen, että Henri voisi käydä vanhan taiteilijan Léon Bonnatin luona saamassa oppia, mutta opettaja katsoi, että Henrin värikkäät piirustukset eivät ole oikein aikaan sopivia. Niiden pitäisi olla tummasävyisiä ja pikkutarkkoja. Hän kyllä tunnusti, että Henri on lahjakas, mutta ristiriita mielipiteiden ja taidesuuntausten välillä on huomattava. Henri oli siis edelleen ilman taiteellista tukea. ”Piirtelin edelleen kotona ja ainoa mallini oli äiti”.

”Kun täytin 18 vuotta, ilmoittauduin Cormonin taidekouluun. Se sijaitsi Montmartrella. Oppitunneilla opin että sievyys oli taiteen perussävel. Värit oli huolellisesti nuoltava siveltimellä kankaalle. Jos oppilas pyrki maalauksessaan omaperäisyyteen, opettaja Cormon yltyi kihisevään raivoon. Tämä opetus riitti minulle. Luotin omaan vaistooni. Vuokrasin ateljeen Buttelta ja olen tyytyväinen vapaudestani.”

Henrin asunto ja ateljee olivat Boulevard Malesherbesin varrella. Il-tansa hän vietti ystäviensä kanssa pahalta haisevissa kahviloissa tai L' Elyhyn nukkavierussa tanssiravintolassa, joka oli hinnaltaan halpa, meluisa ja iloinen paikka. Näin päättyi hetken mielikuvamaailmani ja palasin karusti arkitodellisuuteen.

Unien ja niiden symbolisten kuvien ymmärtäminen on joskus vaikeaa tiedostaa. Nehän ovat vain unia ja luultavasti ilman merkityksiä nykyihmisille, koska he eivät osaa tunkeutua niiden taakse. Unen symbolia ei voida erottaa yksilöstä, jonka alitajunnassa se esiintyy. Hän hukuttaa oman persoonallisuutensa ja unimaailmansa arkielämän tie-

tomäärän valtavassa kaaoksessa. Minulle pohjimmainen vaistokerros ja mielikuvamaailma ovat osa elämäni kivijalkaa.

Pariisin kiehtova ja ajatuksia herättävä matka oli takana. Palasin myrskyisän kanaalin yli pienessä laivassa. Siinä matkalla omiin ajatuksiini vajonneena kertasin ihmeellisiä kokemuksiani ja mielikuviani kuluneista päivistä.

”Ajatusten ja mielikuvien maailma on toki vapaa meillä kaikilla. Taiteilijat erikoisesti ovat elämän ahmijoita, mutta siitä löytyy heille se henkinen rikkaus, josta kumpuaa luovuuden tulos.”

”Minulle luova työ on ollut kaiken lisäksi kuin matka, jonka päämäärä on vasta hahmottumassa. Joskus seison kuin kuilun reunalla. Haluaisin hypätä yli toiselle puolelle, mutta en ole varma osaanko laskea lentoratani oikein.”

Palasin taas arkeen ja kanaalin yli Englantiin. Isältä oli tullut kirje farmille, jossa hän kertoo olleensa Kotkassa Enso-Gutzeitin kokouksessa ja kehuskelleensa, että poika on parhaillaan Englannissa sekatoissa ja samalla oppimassa kieltä. Siihen reagoitiin heti.

Me tarvitsemme englanninkieltä hallitsevan virkailijan tänne Kotkan tehtaille. Sano pojalleni, että menee heti Lontoossa suuren puufirman, John Snow Limited’n pääkonttoriin ja ilmoittautuu siellä harjoittelijaksi. Täältä otamme heti sinne yhteyden. Olin jo kyllästynyt navetta-apulaisen hommiin, vaikka Barton Courtissa oli ollut erittäin mukavaa nuo kolme kuukautta. Menin John Taten luo ja kerroin hänelle tulevasta elämäni muutoksesta. ”Asia selvä. - Olisimme pitäneet sinua mielellämme kauemminkin”, John sanoi.

Menin siis Lontooseen kyseisen puufirman pääkonttoriin. Häpesin omia kuluneita vaatteitani. Siellä tuli vastaanani pienikokoinen, harmaatukkainen herra mustassa puvussa ja kysyi: ”Mitä poika?”. Esitäydyin ja ilmoitin, että minut oli käsketty saapua harjoittelijaksi heille. Minut vietiin pääjohtajan huoneeseen. Siellä minua tervehti iso-

kokoinen mies, joka sanoi suomeksi ”Tervetuloa”. Olin mykistynyt: - ”Oletteko suomalainen,” kysyin. ”En, mutta opiskelin Suomessa metsänhoitajaksi”. ”Vie poika klubille syömään ja sitten viet hänet autollani Southamptonin lähellä olevalle Basingstoken suurelle sahalle. Sinä käyt sitten läpi kaikki työvaiheet. Tämä herra tulee sitten taas hakemaan sinut seuraavaan paikkaan.

Työskentelin sahalla pari kuukautta sahamiesten ohjauksessa. Sahattavat puut olivat valtavia tropiikin puita ja Kanadan honkaa. Siellä oli myös höyläämö. Kun pari kuukautta oli kulunut, tuli samainen herra autolla hakemaan minut Southamptonin lähelle Glastonburyn tennis- ja hockeypolitehtaalte. Olin mukana mailojen valmistuksessa kaikissa eri vaiheissa. Lähtiessäni sieltä, he lahjoittivat minulle tennismailan, jonka valmistusta olin itse avustamassa. Se maila on edelleen minulla muistona ja myöhemmin pelasin jonkin aikaa sillä Oulussakin.

Pari kuukautta oli taas kulunut, kun isä kirjoitti. ”Tule äkkiä pois. Nyt sinulle olisi täällä Joensuussa Shell-yhtiön konttorissa parempi työpaikka, kuin Kotkan tehtailla. Kun johtaja kuuli, että hallitsen puhekieltä jo välttävästi, niin paikka Joensuun konttorissa ja Shell-yhtiön palveluksessa olisi varma. Kun ilmoitin tennismailatehtaan johtajalle lähdestäni, hän kehotti minua vielä harkitsemaa asiaa. Hän tarjosi tehtaalla vakituista paikkaa ja palkka nousi huomattavasti. Halusin jo kuitenkin palata takaisin Suomeen. Saavuin Hollannin ja Ruotsin kautta juna-laiva-juna-laiva-systeemillä Helsinkiin ja menin suoraan Shellin pääkonttoriin haastateltavaksi. Puoli päivää minua tentattiin sekä englannin että suomen kielellä. Sitten minulle ojennettiin käsi ja sanottiin, että terve tuloa Shell-yhtiön palvelukseen 2.5.1956 Joensuun konttoriin.

Olen viipynyt edellä olevilla sivuilla pitkään Englannissa ja Ranskassa. Nuo kokemukset siellä olivat kuitenkin elämäni kannalta tavattoman tärkeitä ja siksi halusin kertoa niistä näin laajasti. On tärkeä muistaa, että suomalaiset matkustivat 1950-luvulla vielä hyvin vähän, puhumattakaan siitä, että he olisivat asuneet ja olleet töissä ulkomailla.

Tutustuin tuon jakson aikana aivan toisenlaiseen kulttuuriin ja toimintani Karjalaisen ”ulkomaankirjeenvaihtajana” suorastaan pakotti minut perehtymään uuteen ympäristööni. Myös se pakotti oppimaan uuden kielen ja kirjoittamaan. Toisen kulttuurin lisäksi sain aivan uudenlaisen syvemmän näkemyksen historiaan. Näin jälkeempäin tarkasteltuna Pariisin matkani oli tietysti aivan keskeisessä asemassa siinä, että minusta tuli taitelija, ja kenties Toulouset Lautrecin esimerkillä oli vaikutusta myös siihen, että tein aikoinaan sen rohkean ratkaisun, että jätin hyvän työpaikkani Shellillä.

Asettuessani Joensuuhun ja uuteen työpaikkaani, alkoi tietysti ensin työkoulutus aluekonttorissa Kuopiossa. Muutaman viikon koulutusjakson jälkeen tutustuin myyntitehtäviini Pohjois-Karjalan alueella. Samoihin aikoihin tapasin Niinivaaran lavan tanssiaisissa viehättävän sairaanhoito-oppilaan, Pirkko Anneli Halosen. Seurustelimme pari vuotta ja syksyllä 1958 meidät sitten vihittiin. Näin alkoi totuttautuminen sekä työelämään, että parisuhteeseen.

Vuonna 1959 syntyi esikoinen Jari Veikko ja vuonna 1961 Petri Juhani. Vaimoni Pirkko Anneli joutui pääosiltaan olemaan kotiäitinä poikien alkuvuodet. Olin innostunut työstäni ja sain ilmeisesti hyviä tuloksia pääkonttorin näkökulmasta, koska sieltä tuli määräys syksyllä 1962, että minut siirretään Ouluun paremmalle vakanssille. Komenus oli oikeastaan mieluisa meille molemmille, sillä vaimoni koti oli silloin siellä ja myös Annelin veljet asuvat siellä. Vaimoni vanhemmat olivat muuttaneet sodan päätyttyä Joensuusta Ouluun. Oulussa työtilanne oli hyvä ja tulevaisuus oli näyttänyt varmemmalta. Olin siis tutustumassa uuteen työpaikkaani ja tehtäviini kyseisen vuoden lopulla. Perhe muutti 1963 tammikuussa.

Tammikuun alussa Oulua koetteli ikävä onnettomuus. Yhtiöni oli vuokranut Hotelli Arinasta pienen huoneen minua varten. Puolen yön maissa heräsin valtavaan räjähdykseen. Lasit helisivät ja rapuissa alkoi kuulua kopinaa ja naisen kirkunaa. Olin täysin hämmentynyt, mutta en lähtenyt liikkeelle. Yöuni oli kuitenkin kaikonnut. Aamulla ravintolassa oli

kaoottinen tunnelma. Alhaalla kadunvarren liikkeitten ikkunat olivat säpäleinä. Yöllä oli typpitehdas räjähtänyt. Se sijaitsi yli viiden kilometrin päässä keskustasta. Kymmenen työntekijää oli saanut surmansa ja useita loukkaantui. Valtava ilmanpaine kulki Oulun keskustan kapeita katuja pitkin ja teki tuhojaan mennessään. Voin sanoa, että komeasti Oulu otti vastaan minut, vaikka se olikin järkyttävää.

Kun perhe muutti Ouluun, saimme tilavan vuokra-asunnon uudesta kerrostalosta läheltä keskustaa. Vaimoni oli aluksi kotiäitinä, mutta sai myöhemmin vakituisen työpaikan Valtion Rautateiden paikallisena työterveyshoitajana. Vuonna 1967 aloimme rakentaa omakotitaloa Kempeleeseen, joka on vähän yli kymmenen kilometrin päässä Oulun keskustasta. Saman vuoden heinäkuussa syntyi meille pieni prinsessa, joka sai nimekseen Riitta Maaria.

Samana vuoden joulukuussa tuli sitten vuorostaan suruviesti. Rakas äitini kuoli sydänkohtaukseen 61-vuoden vanhana. Jouluksi muuttimme sitten Kempeleeseen, uuteen kotiimme. Siellä oli hyvät tilat perheellemme, kun joukko kasvoi vielä yhdellä, ihanalla pikku vauvalla nimeltään Anu Kristiina. Hän syntyi syyskuussa -69. Silloin olimme jo asuneet uudessa omakotitalossamme kaksi vuotta. Näin arki asetui kohdalleen.

Olen ollut luonteeltani aina levoton sielu ja utelias kokeilemaan uusia asioita. Pian Ouluun muuton jälkeen vaimoni isä Veikko Halonen, joka oli innokas mieskuorolaulaja, houkutteli minut Pohjan Laulun koelaulutilaisuuteen ja niinpä minut hyväksyttiin kuoroon ensimmäiseen bassoon. Kuorossa tuli sitten toimittua aktiivisesti yli kymmenen vuotta. Harjoitukset olivat kerran viikossa. Ennen konsertteja harjoittelimme tiheämmin. Kävimme pitämässä konsertteja muuallakin kuin Suomessa. Olimme myös kuorokilpailuissa ulkomailla, kuten Amsterdamissa ja Odessassa. Pärjäsimme hyvin. Meillä oli erinomainen kuoronjohtaja Toivo Kukkonen, joka sai kuorolaisista kaiken irti, mikä vain oli mahdollista.

Työssäni, Shellin suunnittelupäällikkönä työmääräni vain lisääntyi ja taiteessanikin olin löytänyt oman käsialani ja saavuttanut menestystä valtakunnallisesti ja myös ulkomailla. Siksi katsoin parhaaksi erota kuorosta. Kaikkeen eivät voimani riittäneet. Ristisuon kadun päässä oli aivan ihanteellista elää. Luonto oli vielä silloin lähellä. Pellolle ja metsään tehtiin itse ladut ja lapsille pidettiin karkkikilpailuja. Tonttimme oli tilava. Siellä kasvatettiin hiukan hyöty- ja koristekasveja. Rauhallisella kadulla pojat pelasivat palloa. Ystävystyttiin lähinaapureihin. Melkein jokaisessa talossa oli lapsi tai useampi ja kaikki kävivät samaa koulua ja näin koulukavereita riitti. Minulle tärkeä työhuone taidettani varten oli ulkorakennuksessa. Kempeleessä asuimme 30 vuotta. Se oli hyvää kasvun aikaa meille kaikille. Anneli joutui käymään Oulussa töissä VR:n työterveyshoitajana pyörällä, kun minä olin matkoilla Oulun ja Lapinläänien kairoilla. Se oli tiukkaa aikaa sekä hänelle, että minulle.

Vielä Joensuussa ollessamme olin hankkinut kesämökkkitontin Saimaan vesistöön kuuluvan Pyhäselän rannalta Rääkkylän pitäjältä. Vähillä rahoilla aluksi rakennettiin kattoja päittemme päälle, että kasvava perhe pystyisi majoittumaan ja nauttimaan kesän riemuista. Koska tilat olivat ahtaat, etsin Pohjois-Pohjanmaalta vanhaa, isompaa hirsirakennusta, josta voisimme muokata meille sopivan tilavan tuvan ja sen vihdoin löysin Piippolasta. Vanha Seurojentalo oli purettu ja kasattu nätisti pinoihin. Kunta möi materiaalit huutokaupalla. Tämä tapahtui v.1980. Silloin ei vanhalla tavaralla ollut juuri minkäänlaista arvoa. Huutokaupassa oli kaksi huutajaa. lähtöhinta oli 7000 markkaa koko määrälle. Sanoin kaverille, ettei huudeta kilpaa. Maksetaan vaadittu summa puoliksi ja jaetaan tavara. Näin tehtiin ja minulle tuli tavaraa iso rekkakuorma erinomaista paksua hirttä ja lisäksi vielä nuppikuorma ovia ja ikkunoita, jotka edelleen toimivat. Tupa rakennettiin v.-80 - 83 erinomaisen kirvesmiehen valmistamana. Kesäpaikkamme on ollut siitä lähtien perikunnalle mieluisa kokoontumispaikka. Suuri, puhdasvetinen Pyhäselkä on todella hieno paikka niin pienille kuin suurillekin.

Kun on paljon ajattelemista ja tekemistä, tulee kysyneeksi:” Missä

minä olen? Mitä minä teen? Minne minä menen”?

Taiteellinen työskentelyni alkoi tuottaa tulosta siis jo 70-luvulla valtakunnallisesti.

Joskus minulla on tunne, että ammennan vettä haavilla astiaan, kun luovuuteni lyhty on pimeä, kun kaikista yrityksistä huolimatta poljen paikallani, mutta valo syttyi yllättäen, kun poikkesin Kemissä työmatkallani nimekkään taidemaalarin ja kuvaamataidon opettajan, entisen joensuulaisen, Nina Vanaksen luona. Olin kiinnostunut hänen isoista, ortodoksisvivahteisista maalauksistaan. Upeita olivat. Kerroin hänelle omasta harrastuksestani ja mainitsin myös, että en mielestäni ole vielä löytänyt omaa käsialaani, vaikka olen jo päässyt muutamaaan yhteisnäyttelyyn Oulussa. Hän kehotti minua tuomaan seuraavalla pohjoisen reissulla yhden työn näyttille. Niin tein ja hän heti kehotti minua tutustumaan naivismiin, mestareitten kuvateoksiin, mutta etsimään kuva-aiheet omasta lähiympäristöstä, elävästä elämästä. ”Elä siten sorru kiiltokuvanaivismiin”. Siitä avautui taiteelleni uusi ikkuna maailmaan. Maalaukseni pääsivät parin vuoden kuluttua jo valtakunnallisiin näyttelyihin ja muutaman vuoden kuluttua jopa ulkomaille Suomen edustajana. Koko 70-luku oli minulle innostavaa ja tuoteliasta aikaa. Vuosikymmenen lopulla iski kuitenkin toiston pelko. En pystyisi uudistumaan.

”Luova työ on kuin matka, jonka päämäärä on vasta hahmottumassa. Joskus seison railon reunalla. Haluaisin hypätä yli, mutta en ole varma, osaanko laskea lentoratani oikein.”

Kempeleessä asui nimekäs taiteilija ja yliopiston arkkitehtiosaston plastisen sommittelun opettaja Eeli Aalto. Koska en ollut käynyt mitään taidekouluja, oli teknillinen osaaminen puhtaasti vaistoni varassa. Eeli Aalto suostui ohjaamaan ja kävimme v.1980 puolen vuoden ajan läpi harjoituksia väriopissa, sommittelussa, perspektiiviopissa jne. 80-luvun alkuvuodet olivat henkisesti vaikeita, mutta vähitellen aivojeni ovi aukeni ja uutta ilmettä tuli kuviini. Symboliikka ja surrealistinen ilmaus tulivat kuvieni pohjaksi ja maalausteni lähtökohdaksi

tulivat maailmanlaajuiset asiat, kun ne naivistisissa kuvissani olivat omassa elämässäni kokemia, mieluisia, jopa humoristisia asioita. Niissäkin oli toki myös peitettyä kritiikkiä kuvan takana. Tästä hypystä henkisen kuiluni yli uuteen alueeseen olen onnellinen ja hyvin kiitollinen taiteilija Eeli Aallolle. Minulle portit avautuivat maailmaan. Minun vilkkaat ja kiintoisat uutis- ja mielikuvamatkani länteen, itään ja etelään rikastuttivat ja työllistivät aamuyöni ja päiväni. Olin onnellinen löytäessäni tämän uuden polun. Kilpailu kuvataidemaailmassa on ollut ilmeisesti aina kova, mutta vuosi vuodelta se tuntuu vain kiristyvän. Itsekseni olen usein miettinyt, onko vaikeampi olla persoonallisesti luova vai pinnallinen taiteilija. Se on kuin veteen piirretty viiva. Antaako pinnallisesti tehty maalaus muuta kuin visuaalisesti koristeellisen kuvan? Ehkä sillä on yleisön joukossa suurempi kannatus, kuin ajatuksia herättävillä maalauksilla. Väitän kuitenkin, että piilotajuisilla maalauksilla sisäinen maailma elää ja askartelee mielissä kauemmin.

Vuosikymmenen vaihtuessa 90-luvulle tuli Joensuun vanhusten - isän ja kolmen naimattoman tätini - elämäntilanne minulle yhä hankalamaksi henkisesti. Olin heidän lain määräämä edunvalvojansa. Jouduin entistä useammin käymään Joensuussa. Sain järjestettyä kaksi vanhempaa tätiäni yksityiseen hoitokotiin. Heidän henkinen puolensa ja myös fyysiset olotilansa olivat jo todella heikolla asteella. Nuorin sisar oli vielä tolpillaan ja hän asui isäni kanssa ja hoiteli kotona arkirutiineita. Isäni dementia oli kuitenkin pahentunut niin paljon, että hän alkoi soitella päivin ja joskus myös öisin, että minä olen varastanut milloin silmälasit, milloin rahat jne. Olin järjestänyt niin, että hänen ei tarvinnut käsitellä rahaa, vaan Pirkko-täti hoisi vielä päivittäiset raha-asiat ja muut laskut olivat suoraveloituksina. Tuo aika oli henkisesti äärettömän raskasta. Luova työni kärsi.

Ajatukseni seilasivat edestakaisin Joensuun ja Oulun väliä. Olen aina ollut velvollisuudentuntoinen ja näin sitten hoidin rakkaat vanhukset yksi toisensa jälkeen haudan lepoon. Vanhin tätini Kersti kuoli toukokuussa 1993. Isäni seurasi sisartaan heinäkuussa. Pirkko, joka oli hoidellut veljeään, joutui autiossa talossa henkisesti ahdistavaan

tilanteeseen ja näin häntä ei voinut jättää yksin sinne asumaan. Järjestin niin, että hän pääsi samaan hoitokotiin kuin sisarensa Sirkka. Merimiehenkadulle jäi sitten kaksi komeaa omakotitaloa ja isot pihapiirit autioksi. Autiaina ne sitten säilyivät vielä muutaman vuoden. Eteen tuli ajatus myydä tontit rakennusliikkeelle ja rakennuttaa pari pienempää kerrostaloa ja varata toisesta meille itselle asunto. Näin muutto Joensuuhun hahmottui pakolliseksi ratkaisuksi ja olihan meillä lähellä rakas kesäpaikkakin. Kerrostalot alkoivat nousta ja me lastasimme v.1996 tavaramme autoihin. Sanoimme hyvästit rakkaalle Kempeleen kodille, jonka olimme saaneet myytyä ja suuntasimme kohti Joensuuta. Siellä jouduimme aluksi asumaan vuokralla, kunnes varaamamme asunto valmistui. Talo sijaitsee palveluja ajatellen erinomaisella paikalla. Se on erittäin tärkeä asia, kun joka päivä vanhenemme ja haluamme elää omassa kodissa mahdollisimman kauan. Minulle Oulun merkitys on ollut korvaamaton. Se oli taiteeni synnyttäjä ja elämän antaja. Aika - 35 vuotta - oli perheellemme hyvää henkisen ja fyysisen kasvun aikaa. Vaimoni tosin joutui erittäin tiukoille ja näin hänellä ei ollut mahdollisuutta niinä vuosina juurikaan nauttia elämästään. Edessä oli aina velvollisuuksia. Tosin 90-luvun puolenvälin jälkeen olivat linnut lentäneet jo pesästä ja elämämme rytmi siten rauhoittunut.

”Kauneutta ihmisessä on se, kun kokonaisuudesta heijastuu ihmisen jälki”.

”Taiteilijan sisäinen välttämättömyys syntyy kahdesta mystisestä syystä.

a. Jokaisen taiteilijan on ilmaistava juuri hänelle itselleen kuuluvaa persoonallisuutta.

b. Jokaisen taiteilijan, aikakautensa lapsena, on ilmaistava uskollisesti sisäistä kieltään.

Meitä oli kolme lasta Hukan perheessä. Minä olin vanhin. Sisareni Mirja Sinikka syntyi 1934. Hän oli jo lapsena herkkä ja hiljainen, mutta koulussa vuodesta toiseen luokkansa parhaita.

Hän opiskeli Helsingin yliopistossa ruotsia ja saksaa. Opettajaksi hän ei halunnut, vaan sai mieleisensä viran Saksassa, Münchenissä, suuren vakuutusyhtiön virkailijana aina eläkkeelle saakka. Hänellä oli oma pieni yksiö keskellä kaupunkia. Hän eli hyvin säästeliäästi. Lomansa hän vietti vuoristossa olevissa kylpylöissä. Hän eli kuolemaansa saakka naimattomana. Hän

vieraantui jostakin syystä Suomesta. Kuitenkin hän kävi muutaman kerran Suomessa tapaamassa koulukavereita ja myös sisartaan sekä meillä Kempeleessä. Minulla oli kirjeysteys, koska hoidin täällä päässä perikunnan yhteisiä asioita. Hän sairasti jotakin vakavaa sairautta, josta hän ei koskaan kirjeissään minulle mitään maininnut. Hän kuoli v. 2009. Saksan viranomaisilta tuli vain lyhyt tiedote hänen kuolemaastaan. Kävin henkilökohtaisesti Helsingissä Saksan Suurlähetystössä tiedustelemassa Sinikan sairaudesta ja kuoleman syystä. Vastaus oli, että he eivät anna näitä tietoja. Sinikka oli tuhkattu antamalla luvalla ja haudattu Münchenin hautausmaahan. Hän oli hyvin sulkeutunut suhteessaan meihin, läheisiin sukulaisiinsa. Hän halusi olla saksalainen.

Toinen sisareni Terttu Liisa kouluttautui farmaseutiksi ja työskenteli Jyväskylässä koko virkauransa ajan. Sieltä hän löysi rakastettunsa, tohtori Martti Heikkisen. Heille syntyi kolme lasta. Kaikki ovat lahjakkaita ja taiteellisia. Valitettavasti perheen isä kuoli nuorena ja näin perheyhteisössä elämän juoksuttaminen jäi Terttu siskoni niskoille.

Kempeleen kotimme, ”Soppi”, oli todella mukava kasvu alusta jälle lapsellemme. Heistä kaikista tuli ylioppilaita. Vanhin Jari lähti metsäalalle, opiskeli Joensuussa metsäinsinööriksi. Sieltä, samalta kurssilta löytyi puoliso Kaija Sipinen. Valmistuttuaan he muuttivat Kaijan synnyinseudulle Puumalaan. Perhe kasvoi. Heille syntyi kaksi poikaa, Jouni ja Janne, jotka ovat jo työelämässä, sekä Sonja-neito, joka opiskelee vielä Mikkelin lukiossa.

Toinen poikamme Petri opiskeli Oulun yliopistossa lääkekemistiksi. Oltuaan aluksi Lääketehtas Orion Yhtymän Fermionin tehtaalla Espoossa, hän siirtyi takaisin Ouluun tavattuaan oululaisen neitosen Tarja Kolehmaisena. He avioituivat. Ouluun syntyi pieni lääketehdas, Pharmatory, jonka osakas Petri on ja hän työskentelee siinä edelleen.

Vanhempi tyttäreemme Riitta on koulutukseltaan sairaanhoitaja ja naimisissa englantilaisen fysioterapeutin Darren Castlen kanssa. Erikoista on se, että Darren hallitsee suomen kieltä, sillä hän opiskeli fysioterapeutiksi

Savonlinnan sairaanhoito-opistossa. Heillä on kaksi pientä neitosta, Emmi Beatrix ja Fiana Anneli. He asuvat Birminghamin lähellä Woodend-nimisessä kylässä. Riitta työskentelee Heartlands Hospitalissa, Birminghamissa. Darren on Senior Physiotherapist ja työskentelee SRP MCSP, Birmingham Community Healthcare NHS Trustissa.

Nuorempi tyttäreemme Anu Kristiina työskentelee elokuva-alalla. Ylioppilaaksi tultuaan hän opiskeli Rovaniemen Taide- ja Käsiteollisuus oppilaitoksessa video- ja elokuva-alaa. Hänen avopuolisonsa Olli Pärnänen on äänisuunnittelija ja itsenäinen yrittäjä. Heillä on kaksi lasta, Miro-poika ja Ronja-neito. He asuvat Helsingissä.

”Näkeminen on tapahtuma, joka edellyttää katsojan äärimmäistä samaistumista katsottavaan. Sen, joka katsoo ja sen, mitä katsotaan, siihen on viritettävä silta. Sitä siltaa pitkin pääsemme tuntemattoman alueen yli ja sukellamme kuvan ytimeen.”

”Taiteessa rajaton ei ole meidän ulkopuolellamme, vaan sisällämme.”

”Nykytaiteen teoksissa tarkoitus usein hajoaa olemisen säteilyyn.”

”Taiteeni rakentuu kuvakohtaisiin piilosisältöihin. Näkemisen kautta päästään vähitellen ymmärryksen asteelle.”

Omassa taiteilijan ammatissani ristiriitaisuus on yksi asia, jolla yritän avata kuvieni tulkinnan ovia taiteeni lähtökohtiin. Se on tarjonnut myös mahdollisuuden itselleni kamppaillessani kohti ykseyttä ja harmoniaa elämäni ja taiteeni välillä. Pitkän urani matkalla olen siirtynyt naivismin kautta nykyiseen pelkistetympään kuvamaailmaan. Aiheeni tulevat tästä globaalista maailmasta, jossa ihminen tekoineen on keskeisenä lähtökohtana. Maalauksissani koetan riisua laajankin aiheen muutamien keskeisten kuvaelementtien varaan. Väri on minulle tärkeä. Se tukee maalauksen symbolista ajatusta ja kokonaisuutta. Ennen varsinaista teknillistä suoritusta käyn läpi joskus pitkänkin mietinnän vaiheen, jolloin kuvan värimaailma lopullisesti avautuu. Yleensä en tee luonnoksia. Kuvieni viesti on hyvin henkilökohtainen, silti uskon niiden laajempaan merkitykseen, sillä ihminen on samanaisten kokemusten summa kaikkialla.

Kiinnostukseni kirjoittamiseen voimistui 90-luvulla. Pidin tiivistä päiväkirjaa koko sen kymmen-luvun. Lisäksi kirjoittelin pöytälaatikkoon mietteitä ja novelleja, joita myöhemmin julkaisin omakustanteena. Maalauksia syntyi myös tiuhaa tahtia. Uudet näyttelyni ulkomailla ja Suomessa vaativat uudistumista ja tuotantoa. Taiteeni on huomioitu myös parissa kirjassa. Vuonna 1990 nuori nouseva oululainen kirjailija ja valokuvaaja Reijo Rinnekangas kirjoitti ja kuvasi kirjan ”Pohjoista valoa”, jossa on mukana 12 oululaista taitelijaa. Yllätyksekseni hän pyysi myös minut mukaan. Reijo, nykyään Rax Rinnekangas, on menestynyt kirjailijana ja valokuvaajana valtakunnallisesti ja ulkomailla loistavasti. Toinen huomionarvoinen kirja syntyi, kun Kustannus Pohjoinen/Sanomalehti Kaleva halusi v.95 tehdä kirjan taiteestani. Kirjoittajiksi saatiin Gallen-Kallelan silloinen johtaja Kerttu Kannas ja hänen amanuenssinsa Tuija Möttönen-Wahlroos. Hän on nykyään kyseisen museon johtajana. Kirjan Nimeksi tuli ”Sielun kuvat. Loistavat ideat. Vielä 2005 syntyi ohut vihkonen nimeltä: Veijo Hukka ”Kerro, Kerro Kuvastin”, jonka tekijänä oli Oulun taidemuseon amanuenssi Elina Vieru. Teksti siinäkin on suomen- ja englantinkielellä.

Maapallomme hieno kulttuurihistoria, esimerkkeinä Egyptin faaraoitten aika on ruokkinut kielikuviani laatiessani kuvieni aiheita. Maailma on ollut silloinkin raadollinen, mutta kauneusarvoilla lienee ollut ihmisille todella merkitystä.

Luin 50-luvun alkupuolella Mika Waltarin ”Sinuhe egyptiläisen” ja olin todella innostunut siitä. Nyt, kun olen urani aikana miettinyt kuvieni aiheita, olen saanut omia mielikuvia muutamiiin maalauksiini faaraoitten ajan elämästä. Esimerkiksi maalaukseen: ”All the same 2033”.

Toinen esimerkkini tulee esille nykyajalta, maalaukseni ”Viidakon laki” sai aiheensa vuonna 1991, kun Yhdysvallat hyökkäsi Irakiin ja tuhosi varmasti kaunista kulttuuriperintöä. Iso kangas 140x280 seisoi edessäni ja odotti toteutusta. Ratkaisu löytyi. Tropiikin merenpohja on kuvausten perusteella satumaisen kaunis ja värikäs kaloineen ja

kasveineen. Maalauksessa paratiisiin tunkeutuu valtava musta petokala. Se tuhoaa käynnillään paratiisin. Maalaus kuvaa sodan kauheutta, kyltymätöntä ahneutta ja vihaa.

Taiteilijan ammatti, kuten mikä muu ammatti tahansa, vaatii hyvää henkistä ja fyysistä kuntoa. Olen aina rakastanut liikuntaa. Nuorena juoksin jopa kilpaa keskimatkoilla. Oletin, että minulla on rautainen terveys hamaan kuolemaan saakka, mutta näin ei ollut. 90-luvun puolella välissä tuli päiväateriani jälkeen voimakas oksennuskohtaus ja kipua vasempaan käteen ja rintaan. Vaimo oli töissä. Olin käynyt kaupasta ostamassa maksalaatikkoa. Oletin, että se oli pilaantunutta ja kirosin itsekseni huonoa tuuria. Makasin voipuneena koko iltapäivän, kunnes Anneli tuli töistä. Kivut olivat huomattavasti siinä vaiheessa helpottuneet, mutta kun kerroin vaimolleni tapahtumasta, hän heti ymmärsi tilanteen vakavuuden ja me hyppäsimme taksiin ja ajoimme Oulun yliopistolliseen keskussairaalaan. Sinne jäin viikoksi ja siellä todettiin syyksi lievä sydäninfarkti. Sen jälkeen nitropurkki seurasi ensiapuna aina taskussa. Jälkeenpäin ajatellen olin jo aikaisemmin ihmetellyt, miksi kuntoni on heikompi kuin aikaisemmin, kun kävin Köykkyrin lenkkejä hölkkäämässä. Happi loppui vähänkin voimakkaammista ponnisteluista. Kun sitten vuonna 1997 eteen tuli muutto Joensuuhun, se valtava ruljanssi vei voimani tyystin. Siinä eivät nitrot auttaneet. Onneksi pääsin puolen vuoden sisällä Joensuun keskussairaalaan tutkimuksiin ja sen seurauksena ylilääkäri Juha Mustonen ohjasi minut Kuopion yliopistolliseen keskussairaalaan sydämen avoleikkaukseen. Leikkaus onnistui hyvin, mutta samalla sain kuulla, että tilanne oli ollut todella vakava. Tehtiin kuusi ohitusta. Entiset suonet olivat periaatteessa kaikki tukkoon menossa. Toivuin hyvän peruskuntoni vuoksi nopeasti.

Olen ollut Luojalleni syvästi kiitollinen uudesta elämästä. 2000-luvun ensimmäinen vuosikymmen on ollut aivan hienoa luomisen kautta. Jaksoin pitää vielä näyttelyitä muutamia eri puolilla Suomea. Tärkein näyttelyni olikin heti toipumiseni jälkeen v. 1999, kun Oulun Taidemuseo halusi laajan näyttelyni tiloihinsa. Elina Vierun kanssa pystyitin lähemmäs sata työtä museon toiseen kerrokseen. Avajais-

sa oli paljon väkeä. Näyttelyn avasi silloinen kulttuuriministeri Suvi Linden. Hän sanoi pitävänsä erikoisesti naivistisen kauden töistään, mutta myös nykyinen symboliikkani kiehtoo. Hän ja hänen vanhempansa ovat ostaneet useita töitään. Avajaisiin tuli myös mieskuoro Pohjanlaulun kaksinkertainen kvartetti entisiä laulukavereita heläyttämään komeilla äänillään minulle ennestään tuttuja lauluja. Se oli mieluisa yllätys. Muistot palasivat entiseltä kuoroajaltani.

Olen kiitollinen ja onnellinen pitkän urani aikana saamastani huomiosta ja kritiikeistä näyttelyistäni eri puolilla Suomea ja myös ulkomailla. Niissä on oivallettu yllättävän hyvin kuvieni lähtökohtiin suuntaavat ajatukset. Toteutus on mietinnän kautta hioutunut kelvolliseen, maalaukselliseen muotoon. Haluan tässä tuoda esille muutamia lyhyitä otteita.

Kaleva 12.10.-76 Maija Rotko. Veijo Hukan maalauksia Oulun Taidemuseossa.

Veijo Hukan ajatukset pyörivät ihmisen henkisen tilan ympärillä ja hän kuvaa vain sikäli, kuin se ilmaisee tätä inhimillistä tilaa. Hänen taiteesta löytyy myös tunteen välitöntä ilmaisua. Vaikka esitystapa onkin pelkistetty, ovat yksityiskohdat maalauksissa teroitettuja aiheen

ytimen hyväksi.

**Karjalainen 12.02. -77 Ahti Isomäki. Näyttely Joensuun Taide-
museossa.**

Hukalla on Simbergmäistä tunnelmaa varsinkin akvarelleissä. Esimerkiksi: ”Pirut kiertää kirkkoa”, ”Hautajaiset”, ”Liput, olkaa hyvä”.

Aamulehti Tampere 30. 03 -78

Hukan maalaukset ovat kannanottoja tämän hetken elämään, ihmisen ahdistukseen, kuoleman pelkoon ja elämän näivettymiseen. Hän on kuitenkin siirtänyt kuvakielensä painotukset sellaisiksi, joissa tapaa huumorin vivahteita. Niin vakavia, kuin elämän riskitekijät ovatkin, voivat ne samannimisessä teoksessa kulminoitua nuorallakävelyksi, jota tasapainottaa sateenvarjo ja joka päättyy puun juurella odottavan paholaisen syliin. Taitavasti tilan jakamisella korostettuna tiheyyty lakeuden jatkuvuus teoksessa ”Lakeuden vartija”. Tunnelmaa rajaa ylös kohonnut horisontti Teoksessa, ”Hautajaiset”, johon on kiteytetty yhden kyläkunnan elämänkierto.

**Kaleva Oulu 21.03. -82, Petri Vuojala, Veijo Hukan kaksi
tyyliä:**

Vaimoni Anneli ja anoppini Irma Halonen

Pinnallisesti tarkastellen tyylin muutos, siirtyminen naivismista ekspressionistiseen kerrontaan vaikuttaa todella jyrkältä. Aiheen tällaiselle mielikuvalle antaa se, että kun hänen naivisminsa on ollut piirustuksellista, pienimittaista ja yksityiskohtia suosivaa, on hänen nykyinen tyyliensä maalauksellista, suuriin pintoihin pyrkivää ja laveudellaan yksityiskohdat allensa hautaavaa. Mutta onko muutos sittenkään niin jyrkkä? Varhaisempaa ja uudempaa tuotantoa yhdistää muutama seikka. Ensinnäkin hän tahtoo kertoa yleisölleen tarinan, toiseksi monet hänen töistään kuvaavat maaseutuelämää ja siinä tapahtuvia muutoksia. Kolmanneksi hänen tuotannostaan ilmenee hänen asettautumisensa vähäosaisten puolelle sekä kannanotot ajankohtaisiin kysymyksiin.

Oivallisen esimerkin tästä tarjoaa hänen maalauksensa ”Hyljätty”, jossa sivuraiteille ajettu, ruostumaan jätetty höyryveturi kuvastaa unohdettujen vanhusten asemaa. ”Uhrituli” - niminen maalaus puolestaan on kannanotto uuslukutaidottomuuteen. Havainnollisesti Hukka näyttää, kuinka televisiomastosta viesti välittyy kotiantenneihin. Etualalla roi-

huua nuotio, johon ihmiset kantavat kirjojaan. Tietenkin Veijo Hukan maalaukset ovat enemmän kuin pelkkiä nokkelia kuvakertomuksia. Kuvataide pyrkii aina ensisijaisesti esteettiseen vaikutukseen ja siksi sillä on varaa myös arvoituksellisuuteen.

Rantalakeus 07.09 -83

Veijo Hukka, kuvataiteilija Kempeleen Ristisuontieltä. Hänellä on kaksi ammattia, niistä taidemaalaus on hänelle läheisempi. Hän haluaisi uppoutua maalaamiseen täysin, mutta elämän velvollisuuksia ei voi jättää ja unohtaa. ”Taiteilija ei ole koskaan valmis. Ei saa olla. Olen aloittanut alusta monta kertaa. Minä tunnen tämän kivisen tien, mutta haluan kuitenkin jatkaa. Taiteilijan on oltava nöyrä. On opittava pienistä asioista ja rakennettava kivijalkaa tulevaan.”

Helsingin Sanomat 19.11.-87, Leena-Maija Rossi.

”Maailma on täynnä loistavia maalauksia. Tuntuu siltä, kuin kaikki olisi jo tehty, mutta kuitenkin sinun ja minun sielunkuvat ovat tekemättä”, määrittelee Veijo Hukka pienten guassi-maalauksensa päämäärää. Hukan lämpimän huumorin sävyttämässä kuvissa vilisee kristillistä symboliikkaa, kuten laivoja, paimen lampaineen, mutta myös paljon muuta. Taiteilija kantaa huolta ihmisen elinympäristöstä. Hän saattaa maalata mielenosoituksen iloisenvärisine banderolleineen yhtä hyvin kuin ajattomilla vesillä purjehtivan simpukan, avaruudessa kiitäviä taivaankappaleita tai riippusillan kahden planeetan välille.

Hukan värit ovat usein päävärejä puhtaimmillaan. Railakkaita, kirpeitäkin. Suosittu sävy on myös vihreään ja violettiin taivautuva taivaansininen. Maalausten kuvakieli vaihtelee tarpeen mukaan lapsenomaisesta hyvin abstraktiin. Sielunkuvan etsinnässä ei tunneta tyyli rajoja. Sympaattisuus esimerkiksi maalauksessa ”Ristiriitojen talo” sanelee säännöt. synteisiin.

Rantalakeus 14.01.-89, Eero Lindvall.

Veijo Hukka. Salaviisas mietiskelijä. Hänen siirtymisensä kokonaan taiteen palvelukseen on merkinnyt Hukalle käännekohtaa ainakin kahdella tavalla. Hän on päässyt taiteellisessa tuotannossaan alkuaikojen naiivistista kerrontatapaansa tietoisesti kriisiyttämällä mielenkiintoiseen synteisiin sekä sisällöllisesti, että varmaan myös muodollisesti. Lisäksi Hukka on aivan ilmeisesti saavuttanut myös ulkoista menestystä. Hänen Helsingissä ja Oulussa vastikään pitämänsä näyttelyt on otettu erinomaisesti vastaan.

Maailma ei ole Hukalle yksiselitteinen, eikä taide purkaudu häneltä yksiselitteisenä julistuksena. Hukka on siis omaa asemaansa pohtiva, luovuuden ongelmaa jatkuvasti analysoiva ja ihmisen maailmansuhdetta etsivä taiteilija.

Kulttuurilehti Rumputus

Veijo Hukka ”Sielun kuvat” Oulun taidemuseossa 02.10.- 07.11.-99

Veijo Hukan takautuva näyttely ”Sielun kuvat” kokoaa yhteen menneisyyden vuosikymmenien ja nykyhetken maalaukset. Oulun taidemuseo esittelee 94 teosta, joista varhaisin on vuodelta 1974. Näyttely painottuu viimeaikaiseen tuotantoon, jota oululaisella yleisöllä muutaman vuoden tauon jälkeen mahdollisuus nyt nähdä laajemmin. Veijo Hukan taidetta luonnehtii sisältöpainotteisuus ja hiljainen kantaaottavuus. Taiteilijan omin sanoin: ”Aihepiirini on ihminen ja se surullinen pallo, jota me kuljetamme yhdessä ja erikseen, ties minne”.

Kouvolan Sanomat

Veijo Hukan yksityisnäyttely Kouvolan Taidemuseossa 11.12.-08 - 18.01.-09. Ajatus pukeutuu kuvaksi. Elementit viittaavat muinaiseen Egyptiin.

Pohjolan Sanomat 16.02.-09, Soile Seppä

Yksityisnäyttely: Galleria Harmaja, Oulu ”Elämän ja Ihmisen

puolesta”

Veijo Hukan johdonmukainen visuaalinen manifesti, jossa hän symbolistisella kuvakielellään avaa globaaleja näköaloja ja faktoja, on kypsään ikään ehtineen taiteilijan vakava vetoomus aikalaisilleen.

Vaikka ahneus ja kateus ovat Hukan mielestä elämämme pahimpia uhkia, ei näyttely ole pelkästään pessimistinen. Esimerkiksi johdanto-teos ”Heijastuksia” avaa tarkentavin leikkauksin ja viitteellisin yksityiskohdin vuodenaikojemme puhtaan - lumen, veden ja valon - säätelemän rytmiikan. Teoksessa ”Kuuta taivaalta”, yksikätinen mies tavoittelee mahdotonta. Hän tajuaa luonnon voiman ja kauneuden, mutta hänen harhansa on sen herruuteen pyrkimisestä. Tällaista vahvaa symboliikkaa esiintyy useissa Hukan maalauksissa.

Rantalakeus 18.04.2012, Rita Kumpulainen. ”Elämän arvoituksia”

Symboliikka avautuu itse kullakin oman kokemusmaailman mukaisesti. Veijo Hukassa olen löytänyt yli 20 vuoden aikana syvällisen ajattelijan, herkän tulkitsijan, joka ei pelkää keskustella hiljaisuuden kanssa. Hiljaisuutta hän löytää kotoaan ja työhuoneellaan, mutta myös kesämökkillään, luonnon keskellä. Veijo Hukka on pohdiskelija. Hän tutkiskelee sisimmässään elämän tarkoituksia ja miettii esimerkiksi, miksi tämän päivän totuus on huomenna muuttunut. Hukan mielestä taiteilijan on uskottava itseensä. Hänen on tehtävä itsensä näköistä taidetta.

Veijo Hukan taiteilijauran 40-vuotis juhlanäyttely kulttuurikeskus Valveen galleriassa, Oulussa huhtikuussa 2012.

Kaleva: ”Piiripäälliköstä taiteilijaksi. Veijo Hukka maalannut intuitiivisesti ja yhteiskunnallisia reunahuomautuksia puolet elämäänsä”.

Karjalainen: ”Valokeilassa aika ja ihminen”. Veijo Hukan 40-vuotinen taiteilijaura on esillä Oulussa.

Oulu-lehti: ”Veijo Hukan taiteessa löytyy elämän metaforioita”. Juh-

lanäyttely Kulttuurikeskus Valve galleriassa, huhtikuussa 2012.

Oulunsalo Soi musiikkijuhlien vuoden 2007 kuvataiteilijaksi on valittu Veijo Hukka. Hän on tullut tunnetuksi naivistina, mutta hänen kuvakielensä on laajentunut surrealismin sävyihin, symbolismiin ja ornamenttiikkaan. Hänen taiteessaan näkyy mystisiä aineksia, ihmishahmoja, eläimiä ja runsaasti musiikkia. Veijo sanoo olevansa erittäin onnellinen valinnastaan musiikki-juhlien kuvataiteilijaksi.

Veijo Hukan taidenäyttely oli esillä Oulunsalon kirjastossa 26.07. - 24.08.2007

Musiikkijuhlien juliste: Veijo Hukan maalaus ”Se soi - Se soi”, 2006

Kelan tutkimusosasto ”Yhteyksien kirja”

Vuonna 2012 ilmestyi Kelan tutkimusosastolta ”Yhteyksien kirja”-niminen teos. Siihen kirjoitti lukuisa joukko tutkijoita, lähinnä yhteiskuntatieteitten alueelta. Kela pyysi saada kuvittaa paksun teoksensa maalauksillani, joita kirjaan painettiin 34 kpl. Lisäksi he pyysivät minua kirjoittamaan pienen esseän jossa valotan oman näkökantani nykyiseen maailmantilanteeseen. Esseeni nimeksi tuli ”Maailma jossa elän” Maalaukseni tukevat kirjassa kirjoittajien ajatuksia maailman tilasta ja suomalaisesta yhteiskunnasta sekä ehdotuksia niiden parantamiseksi.

Kansainvälisten suhteitten professori Jouni Suistola. Hän on oululainen, mutta tehnyt elämäntyönsä Kyproksella Lähi-idän Yliopiston opettajana. Olemme hyviä ystäviä ja olemme syvällisesti keskustelleet elämästä ja ennen kaikkea taiteesta. Ohessa eräs analyysi häneltä.

”Olen lukenut papereitasi ja mietteitäsi mitä suurimmalla hartaudella. Niistä nousi esille kaksi uutta asiaa sinusta, joista toisen olen kyllä jollain tavalla jo aikaisemminkin aistinut. Olen aikaisemminkin kiinnittänyt huomioni ennen muuta suhteeseesi yhteiskuntaan ja tapaasi katsoa, analysoida ja kritisoida sitä taiteen keinoin. Tämä perustunee osittain ainakin siihen, että olen itse yhteiskuntatieteilijä ja tarkastelen samoja asioita tieteen keinoin. Kun en ole nähnyt sinua ikään kuin

luontomaalarina, minulle oli tavallaan yllätys se keskeinen asema, joka luonnolla on sinun maailmankuvassasi. Mutta tavallaan ymmärrän myös sen, että kun moni taiteilija haluaa luokitella itsensä joko muotokuvamaalariksi, luontokuvaajaksi tai abstraktiksi taiteilijaksi, sinun tapasi ymmärtää taidetta torjuu tuollaisen kategorisoinnin ja rajojen vedon.

Se toinen laajennus oli määritelmäsi taiteesta ja sen tehtävästä tunkeutua elämän salaisuuteen. Tässäkin menet aikaisemmin havainnoimani yhteiskunnallisuuden ulkopuolelle. Tehtävä on kova ja vaativa, mutta jos taiteella ei ole muuta tehtävää kuin olla taidetta, se ei enää ole taidetta. Mietteesi olivat myös siinä mielessä valaisevia, että ne tarjoavat minulle ”laajemman lukutavan” sinun taiteeseesi, mutta myös taiteen tekoon yleisesti, vaikka olen edelleen sitä mieltä, että olet taiteilijana poikkeuksellinen. Ymmärrän edelleen, että kuvasi eivät synny kuvina, vaan asioina, viesteinä, yhteiskunnallisina reunahuomautuksina, jotka sitten muuntuvat kuviksi. Kysymys: Jos kerta olet ”poikkeuksellinen”, miksi väitän ymmärtäväni taiteen tekoa yleisestikin paremmin, ymmärtämällä sinun taiteesi prosessia. Kai ainakin siksi, että ymmärrän, että gallerian seinille päätyneet työt ovat tulleet sinne hyvin erilaisten prosessien tuloksena, vaikka ne kaikki näyttävät ”tauluilta”. Kai myös siksi, että ymmärtämällä sinun prosessiasi paremmin, ymmärrän myös sen, että voidakseen sanoa vaikkapa Gauguinista jotain, jolla on mitään arvoa ja merkitystä, minun pitäisi tietää paljon enemmän hänestä itsestään. Muuten hänen taulunsa ovat vain ”tauluja”.

02.12.-87 Eeli Aallon uusiin filmi TV2 Kadonnutta tietoa etsimässä; Taiteen tähden - Veijo Hukka

TV2:n mahtavista ohjelmista tuttu ohjaaja Eeli Aalto on tehnyt ohjelman kempeläisestä itseoppineesta kuva-taiteilijasta Veijo Hukasta. Vasta Helsingissä pitämästään näyttelystä hyvät arvostelut saaneesta taiteilijasta kertova ohjelma on pitkästä ajasta ensimmäinen Aallon tekemä taiteilijakuva. Niillä hän aikanaan kannuksensa hankki. Kuvaukset tehtiin: Helsingin näyttelyn avajaisissa, Joensuussa, Kesä-

mökillä Louhirannassa ja Kempeleen työhuoneella. Filmi esitettiin televisiossa pääsiäisenä 1988.

Olin jättänyt vähän ennen filmausta työni Shell-yhtiössä lopullisesti, viisi vuotta ennen eläkeikää. Se ei ollut helppo ratkaisu, sillä vastuullani vaimoni kanssa oli neljä lasta ja heidän opiskeluvaiheensa. Onneksi 80-luvun loppupuolen taloudellinen tilanne Suomessa näytti hämmästyttävän hyvältä, joka sitten 90-luvun alussa osoittautui katteettomaksi. Rahaa oli markkinoilla. Minulta ostettiin maalauksia useita joka vuosi, eikä hinnoissa juurikaan tingitty. Näin elämämme oli turvattu yhdessä vaimon palkan kanssa.

Miksi lopetin työni omaehtoisesti hienon työnantajani palveluksesta. Taustalla oli henkinen jaksaminen. Olin palvellut Shell-yhtiössä yli 30 vuotta. Halusin keskittyä taiteeseeni yhä syvemmin. Taiteeni lähtökohdat olivat laajentuneet aiheisiin, jotka käsittelivät ihmiskuntamme ja luonnon elämää ja muuttumista. Ymmärsin hyvin, että hieno työnantajani, menestyvä, kansainvälisenä yhtiönä toimi ajan lakien mukaan enkä voi sitä jälkeensä päinkään tuomita. Päinvastoin Suomen Shell oli loistava työnantaja henkilökunnalleen, mutta luova ajatteluni ja kova ”bisnesmaailma” olivat 80-luvun elämässäni rankka yhtälö. Siksi tämä päätös oli tehtävä.

Maailma jossa elän ja olen elänyt

Kun tarkastelen elämää tällä rakkaalla planeetallamme nyt ja menneinä vuosikymmeninä, totean, että ihminen, elollisista ”viisain” ei ole oppinut virheistään.

Tätä aihetta käsittelen Kelan tutkimusosaston 2012 julkaisemassa ”Yhteyksien kirjassa” sekä maalausten, että pienen esseen avulla, lukuisten muitten kirjoittajien joukossa. Ohessa ajatuksia ”Maailma, jossa elän” esseestä.

Elämä maapallolla on ja tulee aina olemaan meille ihmisille suuri

arvoitus. Tietotekniikan avulla ei voida ennustaa varmasti, millainen planeettamme tilanne on sadan tai viiden sadan vuoden kuluttua, vaikka ylvästelemme aina tekniikkamme ja teknillisten laitteiden hienoista saavutuksistamme. Tosiasia on kuitenkin se, että vimmainen koneitten ja laitteitten jatkuvan kehittelyn avulla joudutamme esimerkiksi ympäristömme ja ilmastomme tuhoamista. Näin me pienet ihmiset olemme joutuneet tahtoen tai tahtomatta teknillisten laitteitten armoille. Ihminen on suljettu avuttomana häkkiin, josta hän voi nähdä vain yhteen suuntaan, vaikka maailma on avoimempi kuin koskaan aikaisemmin.

Kiire ja henkinen ahdistus kuuluvat elämäämme. Tiedostamme ne, mutta emme voi tilanteelle mitään. Etsimme lohtua alkoholista ja pinnallisesta viihteestä. Parisuhteet ovat koetuksella, väkivalta lisääntyy yhteiskunnissa. Luonto rankaisee yhä useammin, kuten jatkuvasti saamme kuulla eri puolilta maailmaa. Hirmumyrskyt, trombit ja valtaat tulvat koettelevat ihmiskuntaa.

Maalausteni aiheet ovat syntyneet mm. juuri kuvaamistani elämän ongelma-alueista uutisten kautta. Ne muokkaavat sekä positiivisia, että negatiivisia, tunnepohjaisia aiheita. Yksityinen pieni elämä voi olla yllättävän rikas väreiltään. Kuvissani luonto on myös ihmistä lähellä varsinkin meillä vähäväkisessä maassa. Täällä elämme onneksi vielä kohtalaisessa symbioosissa luonnon kanssa.

Taiteen teko on yksinäistä touhua. Väittäisin kuitenkin, että minun tapani tehdä taidetta on poikkeuksellisen yksinäinen. Huomattava osa on juuri se, että istun ja isun työhuoneeni hiljaisuudessa miettimässä maailman menoa. Tässä prosessissa joku ongelma tai tapahtuma alkaa nousta erityisesti esille ja kiteytyy mielessäni lopulta (yhteiskunnalliseksi) kommentiksi. Joku toinen saattaisi kirjoittaa kommentin lehteen, mutta minulla se alkaa tuottaa kuvallisia symboleita ja viiheitä ja muovautuu lopulta kokonaiseksi maalaukseksi.

Haluan tuoda tässä vaiheessa esimerkkinä parin maalauksen syntyvaiheet:

Ensiksi ”All the Same 2033”.

Siinä on hyvin vahva muinaisegyptiläinen vaikutus. Luin koulupoi-
kana Mika Waltarin ”Sinuhe egyptiläisen” pariinkin otteeseen ja sil-
loin minua kiehtoi erikoisesti pyramidien kätköissä oleva valtavan
hieno kuvamaailma. Myöhemmin, kun ajatteluni taiteilijana on laa-
jentunut. Oheisen kuvan taustalla on paljon laajempi asiayhteys kuin
vain visuaalisuus.

All the Same 2033, 2013

Kuvassa loistaa kaiken yllä aurinko. Sen yhtenä lähtökohtana on tietysti suhteeni luontoon, mutta ennen muuta se on viite Raamatun Saarnaajan kirjaan, jossa on meille niin tuttu sanonta ”ei ole mitään uutta auringon alla”, jonka englanninkielisestä muodosta ”all the same” lähtee myös teoksen nimi. Kuvaa hallitsevan egyptiläisen hahmon voi naisellisista piirteistään tunnistaa faaraon Ekhnatoniksi, joka perusti yksijumalaisen uskonnon, jossa juuri aurinko oli jumalana. Kuvan viestin avaimena on kuitenkin faaraon heiluttama ruoska: kärsimyksen ja alistamisen symboli. Kärsimys ja alistaminen ovat olleet ihmiskunnan historian keskeisimpiä juonteita, eikä niille loppua näy. Siitä teoksen nimen loppuosana oleva tulevaisuuteen sijoittuva vuosi 2033. Kuvassa näkyy myös historian kerrostuneisuus: Ekhnaton oli vallassa yli 3300 vuotta sitten ja hänen kautensa muodostaa taulun pintakerroksen hieroglyfeineen. Pintakerroksen alta hämmöttävät tuoreemmat historian tapahtumat. Niistä erottuu selvästi vuosi 1933, jolloin Hitler nousi valtaan.

Viidakon laki, 1992

Toiseksi: Viidakon laki Vuonna 1991 jolloin Yhdysvallat hyökkäsi Irakiin ja tuhosi valtavasti sen kulttuuriaarteita ja tietysti kansa kärsi valtavasti sodasta. Irakin sota 1991 oli oikeastaan ensimmäinen, joka ”taisteltiin TV:ssä”. Kuvaruudussa pyörivät 24 tuntia vuorokaudessa näkymät Irakista: ohjausten iskeytyminen asutusk- eskuksiin, Basran pommitetun tien kauheudet, museoiden ryöstely,

tuhansia vuosia vanhan kulttuurin tuhoutuminen. Sodasta oli tullut tavattoman visuaalinen. Mietin, kuinka kuvaisin tapahtuman ja sen jälkiseuraamukset kuvallisessa muodossa symbolisesti:

Viritin suuren kankaan 150x280. Sukelsin ajatuksissani eteläisen valtameren pohjaan. Löysin sieltä paratiisin. Kasvisto, eläimistö, kalat ym. elivät värikkäinä ihanassa symbioosissa, kunnes sinne ilmestyi suuri, melkein kankaan pituinen musta petokala, joka tuhosi paratiisin rauhan ja kauneuden.

Epilogi

”Onnen hymyilevä Jumalatar otti kerran nuorukaista kädestä ja johdatti hänet vuorelle. Siellä hän näytti nuorukaiselle suunnan ja kehotti seuraamaan sitä. Polut ovat olleet mutkaisia, mäkisiä ja kivisiä, mutta reunoilla on ollut värikkäitä kukkaketoja, jotka ovat antaneet vaeltajalle uskoa tulevaan. Polku on ollut siis hyvin mielenkiintoinen ja hänen jalkansa ovat pysyneet horjumatta maassa. Näin hän on pysynyt tiedostamaan omat heikkoutensa ja lahjansa. Kun sitten kellot kumartavat viimeisen kerran ajan päättymisen merkiksi, hän jättää muistot, ajatukset ja kuvien maailman kertomaan siitä maailmasta ja elämästä, jossa hänen polkunsu kulki. Se on tärkeä testamentti niitten lukuisten roolien ja naamioitten takana, joita hän on pitkän elämänsä aikana joutunut esittämään. Hänen ajatustensa voima ja mielikuvat ovat rikastuttaneet ja tasapainottaneet itsetuntoa ja arkiminää. On myös myönnettävä, että hän on usein myös kompastunut unelmiinsa ja luuloihinsa. Silloin hän on satuttanut todella kipeästi henkisen polvensa.”

Ansioluettelo

Jäsenyydet:

Taidemaalariiliitto, Oulun ja Joensuun Taiteilijaseurat

Valikoima yksityisnäyttelyitä:

1975 Taidemaalariiliton galleria, Helsinki. Kemin Taidemuseo

1976 Oulun taidemuseo

1977 Joensuun taidemuseo

1978 Galleria Saskia, Tampere
1979 Taidemaalariliiton Galleria, Helsinki
1982 Oulun taidemuseo
1983 Suomi Galleria, Tukholma
1987 Galleria Hagelstam, Helsinki
1988 Kajaanin Taidehalli
1992 Kalevan taidegalleria, Oulu
1993 Joensuun taidemuseo.
1994 Torsbyn Taidehalli, Ruotsi.
1996 Kulturcenter, Göteborg, Kulturhus, Junsele, Ruotsi.
1999 Oulun taidemuseo, Kulttuurikeskus Cruselli, Uusikaupunki
2001 Galleria Hagelstam, Helsinki, Galleria Nefret, Turku
2002 Kulttuurikeskus Ahjo, Joensuu
2002 Tarton taidemuseo, Eesti
2003 Galleria Stenman, Kokkola
2004 Galleria Seriola, Tampere
2005 Galleria Harmaja, Oulu
2005 Galleria Be'19, Helsinki
2006 Ylivieskatalo Akustiikka, Ylivieska
2006 GalleriAri, Mikkeli
2007 Galleria Seriola, Tampere
2007 Iisalmi
2007 Oulunsalo Soi 2007, vuoden kuvataiteilija
2008 Kouvolan taidemuseo
2008 Galleria Harmaja, Oulu
2009 Taidekeskus Ahjo, Joensuu
2010 Gallerie Oljemark, Helsinki
2011 Galleria Carree, Kuopio
2012 Kulttuurikeskus VALVE, Oulu

Valikoima Yhteisnäyttelyitä Suomessa:

1972 SkjL:n Vuosinäyttely, Rauma
1973 Jyväskylä, Suomen Taiteilijain näyttely, Helsinki
1974 Suomen Taiteilijain näyttely, Helsinki, Valtakunnan Näyttely,
Turku
1975 SKjL:n vuosinäyttely, Pori

1976 Valtakunnan näyttely, Helsinki
1980 Valtakunnan näyttely, Tampere
1983 Sirkuksen 100-vuotisjuhlanäyttely
1984 Tammipaletti, Taidehalli, Helsinki
2001 Pohjois-Karjalan aluenäyttely, Joensuu
2002 Valtakunnallinen miniatyyrinäyttely, Turku

Yhteisnäyttelyt ulkomailta:

1975 V Bienal Internacional del Deporte en las Belles Artes, Barcelona, Espanja
1976 Oulun Taiteen Näyttely, Odessa, NL
1977 Oulun Taiteen Näyttely, Boden, Ruotsi
1981 Oulun Taiteilijaseuran Näyttely, Leverkusen, Saksa
1983 Huumorin ja satiirin Biennalli, Gabrovo, Bulgaria
1984 Oulun Taiteen näyttely, Boden, Ruotsi
1985 Suomalaista Naivismia, Falkenberg, Ruotsi
1987 Kymmenen taiteilijaa Oulusta, Boden, Ruotsi
2003 The Line Gallery, Linlithgow, Scotland
2004 Petroskoin Taidemuseo, Venäjä
2011 Contemporary Art of Finland, CASO, Osaka, Japani

Taidekilpailut:

2000 Pohjois-Karjalan Sairaanhoidopiiri/Keskussairaala, 1 Palkinto

Kuvitus: KELA - Yhteyksien kirja 2012

Kokoelmat:

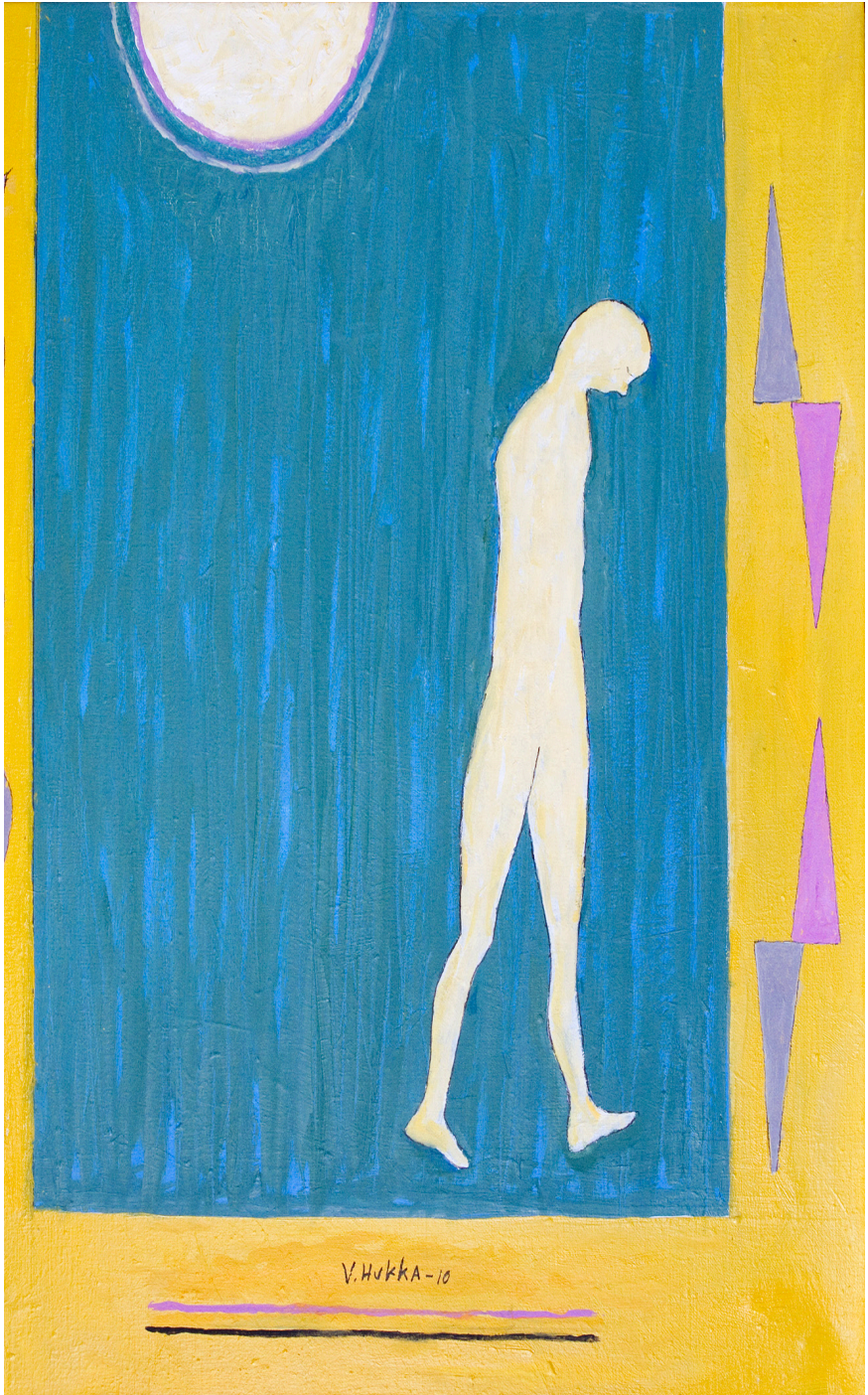
Joensuun Yliopisto
Suomen valtio
Aineen taidemuseo, Tornio
Oulun taidemuseo ja kaupunki
Turun taidemuseo
Espoon kaupunki
Joensuun kaupunki
Tampereen kaupunki

Raahen kaupunki
Ylivieskan kaupunki
Kajaanin kaupunki
Kuusamon kaupunki
Kempeleen kunta
Haukiputaan kunta
Hallandin maakäräjät, Ruotsi
Taideklubi, Torsby, Ruotsi
Sanomalehti Kaleva, Oulu
Modern Art Collection, Tampereen nykytaiteen museo, Tampere
Alueosuuskunta Promilk, Lapinlahti
Nordea, Savonlinna ja Tampere
Posti-Tele, Oulu
Oulun Yliopistollinen sairaala, Oulu
Pohjois-Karjalan keskussairaala, Joensuu
Oulunsalon kunta
Liperin kunta
Joensuun ev.lut. seurakunta

Seitsemän novellia, 2004

Matkalla, 2005
Punainen lanka, 2006
Auringon ja valon trubaduuri, 2012
Mietteitä, 2012

Kotisivut
www.vejohukka.net/index.htm

Henkinen tyhjyyys 2010